Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [*MACIEJ SZPUNAR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 18. septembrī[1]

Apvienotās lietas C-188/24 un C-190/24

WebGroup Czech Republic, a.s.,
NKL Associates s.r.o.
pret
Ministre de la Culture,
***Premier ministre* (C-188/24),**
piedaloties
Osez le féminisme!,
Le mouvement du Nid,
Les effronté-E-S
un
Coyote System
pret
Ministre de l'Intérieur et des Outre-mer,
***Premier ministre* (C-190/24)**

(*Conseil d'État* (Valsts padome, Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Elektroniskā tirdzniecība – Direktīva 2000/31/EK – Informācijas sabiedrības pakalpojumi – Koordinētā joma – Krimināltiesiskais regulējums, ar ko vispārīgi aizliegta pornogrāfiska satura sniegšana nepilngadīgajiem – Aizliegums tālākizplatīt lietotāju sniegto informāciju

I. Ievads

1. Ar šiem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa vaicā Tiesai par veidiem, kādos iespējams ļaut informācijas sabiedrības pakalpojuma galamērķa dalībvalstij piemērot citā dalībvalstī reģistrētam šī pakalpojuma sniedzējam valsts pasākumus, kuri ietilpst pirmās minētās dalībvalsts tiesību sistēmā.

[1] Oriģinālvaloda – franču.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

1. Direktīva 2000/31/EK

2. Direktīvas 2000/31/EK[2] 1. panta "Mērķis un piemērošanas joma" 2. un 5. punktā noteikts:

"2. Šī direktīva līdz līmenim, kas nepieciešams, lai sasniegtu 1. punktā minēto mērķi, saskaņo konkrētus valsts noteikumus par informācijas sabiedrības pakalpojumiem attiecībā uz iekšējo tirgu, pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komerciņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, rīcības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas, sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm.

[..]

5. Šī direktīva neattiecas uz:

a) nodokļu aplikšanas jomu;

b) jautājumiem, kuri attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem un kuri ietverti Direktīvā 95/46/EK [3] un 97/66/EK [4];

c) jautājumiem, kas attiecas uz nolīgumiem vai darbībām, kurus reglamentē tiesību akti par karteļiem;

d) šādām informācijas sabiedrības pakalpojumu darbībām:

– notāru vai līdzvērtīgu profesiju pārstāvju darbībām, ciktāl tās ir tieši un īpaši saistītas ar valsts varas funkciju veikšanu,

– klienta pārstāvēšanu un tā tiesību aizstāvēšanu tiesās,

– azartspēļu darbībām, kas ietver likmes ar naudas vērtību, tostarp izlozes un derības."

3. Šīs direktīvas 2. panta "Definīcijas" h) punktā noteikts, ka šajā direktīvā terminiem ir šādas nozīmes:

""koordinēta joma": prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem.

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (OV 2000, L 178, 1. lpp.).

3 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.).

4 Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīva par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību telekomunikāciju nozarē (OV 1997, L 24, 1. lpp.).

i) Koordinētā joma attiecas uz prasībām, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz:

– informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, prasībām, kas saistītas ar kvalifikāciju, atļauju saņemšanu vai paziņošanu,

– informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasībām attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu, tostarp tās, kas piemērojamas reklamēšanai un kontraktiem, vai prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja saistībām.

ii) Koordinētā joma neattiecas uz tādām prasībām kā:

– prasībām, kas piemērojamas pašām precēm,

– prasībām, kas piemērojamas preču piegādei,

– prasībām, kas piemērojamas pakalpojumiem, kurus nepiedāvā ar elektroniskiem līdzekļiem."

4. Minētās direktīvas 3. pantā "Iekšējais tirgus" noteikts:

"1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma.

2. Dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

3. Uz pielikumā minētajām jomām neattiecas 1. un 2. punkts.

4. Dalībvalstis var pieņemt pasākumus, lai atkāptos no 2. punkta attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, ja tiek ievēroti šādi noteikumi:

a) pasākumi ir:

i) nepieciešami viena no šādiem iemesliem dēļ:

– sabiedriskā kārtība, jo īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana, ieskaitot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret kūdīšanu uz naidu rases, dzimuma, ticības vai tautības dēļ un personu cieņas un goda aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām,

[..]

ii) pieņemti pret noteiktiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, kas ierobežo i) punktā minētos mērķus vai kas rada nopietnas aizdomas, ka tie varētu ierobežot šos mērķus;

iii) samērīgi ar šiem mērķiem;

b) pirms attiecīgo pasākumu pieņemšanas, neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar krimināllizmeklēšanu, dalībvalsts ir:

– prasījusi 1. punktā minētajai dalībvalstij pieņemt pasākumus, taču tā šādus pasākumus nav pieņēmusi, vai tie bijuši nepiemēroti,

– paziņojusi Komisijai un 1. punktā minētajai dalībvalstij par savu nodomu pieņemt šādus pasākumus.

5. Dalībvalsts steidzamības gadījumā var atkāpties no 4. punkta b) punktā minētajiem noteikumiem. Šādā gadījumā par pasākumiem jāpaziņo Komisijai un 1. punktā minētajai dalībvalstij visīsākajā iespējamajā laikā, norādot iemeslu, kādēļ dalībvalsts uzskata, ka gadījums ir steidzams.

[..]"

5. Šīs direktīvas 12.–14. pants, kuri ir ietverti tās II nodaļas "Principi" 4. iedaļā "Starpnieku pakalpojumu sniedzēju saistības", attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēju, kas attiecīgi veic tālākpārsūtīšanas ("mere conduit"), pieglabāšanas ("caching"), vai arī glabāšanas darbības. Šajās tiesību normās paredzēti arī nosacījumi, saskaņā ar kuriem šādi pakalpojumu sniedzēji ir atbrīvoti no atbildības par informāciju, kas iegūta no viņu pakalpojumu lietotājiem.

6. It īpaši Direktīvas 2000/31 14. pantā "Glabāšana" noteikts:

"1. Ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nav atbildīgs par informāciju, kas glabāta pēc pakalpojuma saņēmēja pieprasījuma ar noteikumu, ka:

a) pakalpojuma sniedzējam nav faktisku ziņu par nelikumīgu darbību vai informāciju un attiecībā uz prasībām par bojājumiem tas nezina par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelegālu darbību vai informāciju;

vai

b) pakalpojuma sniedzējs pēc šādu ziņu iegūšanas rīkojas ātri, lai izņemtu šādu informāciju vai liegt[u] tai pieeju.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja pakalpojuma saņēmējs rīkojas saskaņā ar pakalpojuma sniedzēja pilnvaru vai kontroli.

3. Šis pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu, kā arī neietekmē dalībvalstu tiesības izveidot procedūras, kas regulē informācijas izņemšanu vai pieejas liegšanu tai."

7. Šīs direktīvas 15. pantā "Vispārēju pārraudzīšanas saistību neesamība" noteikts:

"1. Dalībvalstis neuzliek vispārējas saistības pakalpojuma sniedzējiem, piedāvājot 12., 13. un 14. pantā minētos pakalpojumus, pārraudzīt informāciju, ko tie pārraida vai uzglabā, kā arī neuzliek pienākumu aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelegālu darbību.

2. Dalībvalstis var paredzēt pienākumu informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem nekavējoties informēt kompetentās valsts iestādes par iespējamām veiktajām nelegālajām

darbībām vai informāciju, ko sniedz pakalpojumu sniedzēju pakalpojumu saņēmēji, vai pienākumu kompetentajām iestādēm pēc to pieprasījuma darīt zināmu informāciju, kas ļauj noteikt tos pakalpojumu saņēmējus, ar kuriem pakalpojumu sniedzējiem ir glabāšanas līgumi."

2. Direktīva 2010/13/ES

8. Direktīvas 2010/13/ES[5] 28.b pantā noteikts:

"1. Neskarot [Direktīvas 2000/31] 12.–15. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji veic piemērotus pasākumus, lai pasargātu:

a) nepilngadīgos no raidījumiem, lietotāju veidotiem video un audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai saskaņā ar 6.a panta 1. punktu;

[..]

3. Šā panta 1. un 2. punkta nolūkos atbilstošos pasākumus nosaka, ņemot vērā attiecīgā satura būtību, kaitējumu, ko tas var nodarīt, pasargājamo personu kategorijas īpašības, kā arī tiesības un leģitīmās intereses, kas var tikt aizskartas, tostarp video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju un to lietotāju tiesības un leģitīmās intereses, kuri ir izveidojuši vai augšupielādējuši minēto saturu, kā arī vispārējas sabiedrības intereses.

Dalībvalstis nodrošina, ka šādus pasākumus piemēro visi to jurisdikcijā esošie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji. Šie pasākumi ir īstenojami un samērīgi, ņemot vērā video koplietošanas platformas apjomu un sniegtā pakalpojuma būtību. Šādi pasākumi nenoved pie *ex ante* kontroles pasākumiem vai satura augšupielādes filtrēšanas, kas neatbilst [Direktīvas 2000/31] 15. pantam. Šā panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētās nepilngadīgo aizsardzības nolūkos viskaitīgākajam saturam piemēro visstingrākos piekļuves kontroles pasākumus.

Minētie pasākumi attiecīgos gadījumos nozīmē:

a) video koplietošanas platformas pakalpojumu noteikumos iekļaut un piemērot 1. punktā minētās prasības;

[..]

f) izveidot un darbināt video koplietošanas platformu lietotāju vecuma pārbaudes sistēmas attiecībā uz saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai;

[..]

h) paredzēt vecāku kontroles sistēmas, kuras kontrolē galalietotāji, attiecībā uz saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai;

[5] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2010. gada 10. marts), par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV 2010, L 95, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2018. gada 14. novembra Direktīvu (ES) 2018/1808 (OV 2018, L 303, 69. lpp.).

i) izveidot un darbināt pārredzamas, viegli izmantojamas un efektīvas procedūras, lai izskatītu un atrisinātu lietotāju sūdzības video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējam saistībā ar d)–h) apakšpunktā minēto pasākumu īstenošanu;

[..]

4. Lai īstenotu šā panta 1. un 3. punktā minētos pasākumus, dalībvalstis sekmē kopregulēšanas izmantošanu, kā paredzēts 4.a panta 1. punktā.

5. Dalībvalstis izveido nepieciešamos mehānismus, ar ko novērtē video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju veikto 3. punktā minēto pasākumu piemērotību. Minēto pasākumu novērtēšanu dalībvalstis uztic valsts regulatīvajām iestādēm vai struktūrām.

6. Dalībvalstis video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem var piemērot pasākumus, kas ir detalizētāki vai stingrāki par šā panta 3. punktā minētajiem. Pieņemot šādus pasākumus, dalībvalstis ievēro prasības, kas noteiktas ar piemērojamiem Savienības tiesību aktiem, piemēram, prasības, kuras izklāstītas [Direktīvas 2000/31] 12.–15. pantā vai Direktīvas 2011/93/ES[6] 25. pantā.

[..]"

B. Francijas tiesības

1. Lieta C-188/24

9. Kriminālkodeksa 227-24. pantā noteikts:

"Par vardarbīga rakstura ziņojuma, kurā izteikts aicinājums veikt teroristiskas darbības, pornogrāfiska ziņojuma, tostarp pornogrāfisku attēlu, kuros redzams viens vai vairāki dzīvnieki, vai cilvēka cieņu nopietni aizskaroša ziņojuma vai ziņojuma, ar kuru izteikts aicinājums nepilngadīgiem iesaistīties spēlēs, kas viņus apdraud fiziski, izgatavošanu, pārvietošanu, izplatīšanu, izmantojot jebkādus līdzekļus un medijus, vai par peļņas gūšanu no šāda ziņojuma, ja šo ziņojumu var ieraudzīt vai kā citādi uztvert nepilngadīgais, soda ar brīvības atņemšanu uz trīs gadiem un naudas sodu 75 000 EUR.

Ja šajā pantā paredzētie noziedzīgie nodarījumi tiek īstenoti, izmantojot drukāto presi vai audiovizuālos medijus vai tiešsaistes komunikāciju, tad, lai noteiktu atbildīgās personas, tiek piemērotas to tiesību aktu īpašās normas, kuri reglamentē šīs jomas.

Šajā pantā paredzētais noziedzīgais nodarījums ir konstatējams arī tad, ja nepilngadīgais piekļuvis pirmajā daļā minētajiem ziņojumiem, vienkārši norādot, ka viņš ir vismaz astoņpadsmit gadus vecs."

[6] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2011. gada 13. decembris) par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu, un ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2004/68/TI (OV 2011, L 335, 1. lpp.).

10. 2020. gada 30. jūlija likuma Nr. 2020-936, kura mērķis ir aizsargāt no vardarbības ģimenē cietušos[7](turpmāk tekstā – "2020. gada 30. jūlija likums") 23. pantā noteikts[8]:

"Ja *Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique* (Audiovizuālo un digitālo saziņu regulējošā iestāde, Francija (turpmāk tekstā – "*ARCOM*")) priekšsēdētājs konstatē, ka persona, kura nodarbojas ar komunikāciju pakalpojumu publicēšanu tiešsaistē, ļauj nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, tādējādi pārkāpjot Krimināl kodeksa 227-24. pantu, viņš nosūta šai personai brīdinājumu, ar kuru tai uzdod [..] veikt jebkādus pasākumus, lai liktu šķēršļus nepilngadīgo personu piekļuvei attiecīgajam saturam. [..]

Ja, beidzoties [piecpadsmit dienu termiņam], rīkojums nav izpildīts [..] un ja saturs joprojām ir pieejams nepilngadīgajiem, [*ARCOM*] priekšsēdētājs var vērsties pie *Tribunal judiciaire de Paris* (Parīzes tiesas) priekšsēdētāja ar lūgumu, lai tas izdotu rīkojumu [par piekļuves pārtraukšanu attiecīgajam pakalpojumam un tā atsauču sasaistīšanas meklētājprogrammā vai direktorijā izbeigšanu]".

11. Šī likuma 23. panta piemērošanas nosacījumi ir precizēti 2021. gada 7. oktobra dekrētā Nr. 2021-1306 par pasākumu, kuru mērķis ir aizsargāt nepilngadīgos no piekļuves vietnēm, kas izplata pornogrāfisku saturu, īstenošanas nosacījumiem[9] (turpmāk tekstā – "2021. gada 7. oktobra dekrēts"). Saskaņā ar šī dekrēta 3. pantu, "lai izvērtētu [..], vai persona, kura nodarbojas ar publiski pieejamu komunikāciju pakalpojumu publicēšanu tiešsaistē, ļauj nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam [..], *Conseil supérieur de l'audiovisuel* (Audiovizuālās nozares uzraudzības padome, Francija) priekšsēdētājs ņem vērā tā tehnoloģiskā procesa uzticamību, kuru šo persona ieviesusi, lai nodrošinātu, ka lietotāji, kuri vēlas piekļūt pakalpojumam, ir pilngadīgi".

2. Lieta C-190/24

12. Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. pantā paredzēts:

"I. - Ja uz ceļa, kas ir vai nav atvērts publiskai satiksmei, tiek veikta pārbaude, kuras laikā tiek pārtverti transportlīdzekļi, un kuras mērķis ir vai nu veikt darbības, kas paredzētas šī kodeksa L. 234-9. vai L. 235-2. pantā vai Kriminālprocesa kodeksa 78-2-2. vai 78-2-4. pantā, vai arī pārbaudīt, vai vadītāji vai pasažieri nav tiesu iestāžu noteiktā meklēšanā par sevišķi smagu noziegumu vai smagu noziegumu izdarīšanu, par kuriem paredzētais sods ir brīvības atņemšana uz vismaz trīs gadiem, vai arī, ka tie nav reģistrēti tā paša kodeksa 230-19. pantā minētajā datu bāzē to radīto draudu sabiedriskajai kārtībai vai drošībai dēļ, vai tāpēc, ka attiecībā uz viņiem ir pieņemts lēmums ievietot viņus psihiatriskajā iestādē, vai tāpēc, ka viņi ir izbēguši no šādas iestādes, administratīvā iestāde var aizliegt jebkuram ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoram šā pakalpojuma ietvaros tālākizplatīt ziņojumu vai norādi, ko snieguši šī pakalpojuma lietotāji, ja šī tālākizplatīšana var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no pārbaudes uz ceļa.

Šī I punkta pirmajā daļā minētais tālākizplatīšanas aizliegums nozīmē, ka jebkuram ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoram uz visiem ceļiem vai ceļu posmiem, ko tam noteikusi kompetentā iestāde, jāslēpj visi ziņojumi un norādes, ko tas parasti tālākizplatītu lietotājiem pakalpojuma parastajā darbības

7 *JORF* Nr. 0187, 2020. gada 31. jūlijs.

8 Šīs tiesību normas formulējums lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir citēts tikai daļēji.

9 *JORF* Nr. 0235, 2021. gada 8. oktobris.

režīmā. Šī aizlieguma ilgums nedrīkst pārsniegt divas stundas, ja pārbaude uz ceļiem attiecas uz darbību, kas paredzēta šo noteikumu L. 234-9. vai L. 235-2. pantā, vai divpadsmit stundas, ja tā attiecas uz citu šī I punkta pirmajā daļā minēto darbību. Attiecīgie ceļi vai ceļu posmi nedrīkst pārsniegt desmit kilometru rādiusu attiecībā pret vietu, kur tiek veikta pārbaude uz ceļiem, ja tā atrodas ārpus aglomerācijas, un nedrīkst pārsniegt divu kilometru rādiusu attiecībā pret vietu, kur tiek veikta pārbaude uz ceļiem, ja tā atrodas aglomerācijā.

[..]"

13. Šo noteikumu L. 130-12. pantā paredzēts, ka par L. 130-11. pantā noteiktā pārraides aizlieguma pārkāpumu soda ar brīvības atņemšanu uz diviem gadiem un naudas sodu 30 000 EUR.

14. 2021. gada 19. aprīļa dekrētā Nr. 2021-468, ar ko piemēro Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. pantu[10] (turpmāk tekstā – "2021. gada 19. aprīļa dekrēts"), ir precizēti šī panta piemērošanas nosacījumi. Ar šī dekrēta 1. pantu šajos noteikumos tika iekļauts R. 130-12. pants, kurā it īpaši paredzēts, ka "tālākizplatīšanas aizlieguma lēmumā ir precīzi noteikti attiecīgie ceļi vai ceļu posmi un noteikts šī aizlieguma sākuma un beigu datums un laiks" un ka "informācija par tālākizplatīšanas aizliegumu, izņemot jebkādu informāciju par attiecīgās pārbaudes uz ceļiem iemesliem, tiek paziņota ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem, izmantojot informācijas sistēmu [..]".

III. Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

A. Lieta C-188/24

15. Prasītājas pamatlietā – sabiedrības *Webgroup Czech Republic* un *NKL Associates s.r.o.*, kuru juridiskā adrese ir Prāgā (Čehijas Republika), pārvalda pornogrāfiska rakstura tīmekļa vietnes. *ARCOM* priekšsēdētājs atbilstoši Krimināl kodeksa 227-24. pantam un 2020. gada 30. jūlija likuma 22. pantam tām nosūtīja brīdinājumu[11].

16. Attiecībā uz Krimināl kodeksa 227-24. pantu, ar to jebkurai personai ir aizliegts izplatīt pornogrāfiska rakstura ziņojumu, kuru var ieraudzīt nepilngadīgais. Runājot par 2020. gada 30. jūlija likuma 22. pantu, tajā precizēts, ka šāds noziedzīgs nodarījums ir konstatējams "arī tad, ja nepilngadīgais piekļūst [attiecīgajiem] ziņojumiem, vienkārši norādot, ka viņš ir vismaz astoņpadsmit gadus vecs". Turklāt ar šī likuma 23. pantu, kura piemērošanas nosacījumi ir precizēti 2021. gada 7. oktobra dekrētā, *ARCOM* priekšsēdētājam ir piešķirtas pilnvaras nosūtīt brīdinājumu personai, kura neievēro šo aizliegumu.

17. Prasītājas pamatlietā apstrīdēja šos brīdinājumus *tribunal judiciaire de Paris* (Parīzes tiesa, Francija)[12] un paralēli cēla prasību *Conseil d'État* (Valsts padome, Francija) pirmajā un pēdējā instancē atcelt 2021. gada 7. oktobra dekrēta tiesību normas. Prasību pamatojumam tās it īpaši atsaucās uz Savienības tiesību neievērošanu. Tāds pats iebildums ar iebildi tika izvirzīts attiecībā uz 2020. gada 30. jūlija likuma tiesību normām. Abi prasības pieteikumi tika apvienoti, lai šī tiesa pieņemtu nolēmumu.

10 *JORF* Nr. 0093, 2021. gada 20. aprīlis.

11 Šī informācija ir iegūta no *Conseil d'État* (Valsts padome) valsts ziņotāja secinājumiem pamatlietās, kas pieejami šīs tiesas tīmekļa vietnē: https://www.conseil-etat.fr/fr/arianeweb/CRP/conclusion/2024-03-06/453763?download_pdf.

12 No Komisijas rakstveida apsvērumiem izriet, ka šī tiesa ir nolēmusi apturēt tiesvedību, gaidot tiesvedības iesniedzējtiesā iznākumu.

18. Prasības pieteikumos prasītājas pamatlietā tostarp apgalvo, ka nav ievēroti Direktīvas 2000/31 mērķi, ciktāl ar 2021. gada 7. oktobra dekrēta normām ir noteikti vispārīgi un abstrakti pasākumi, kas vērsti uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu kategoriju, kura aprakstīta vispārīgi, un kas piemērojami ikvienam šīs kategorijas pakalpojumu sniedzējam.

19. Ņemot vērā strīda priekšmetu un būtību, vairākām biedrībām ir ticis atļauts iestāties pamata tiesvedībā, tostarp *Les effronté-E-S*, kura apgalvo, ka prasītāju pamatlietā izvirzītie pamati nav pamatoti.

20. Šādos apstākļos *Conseil d'État* (Valsts padome, Francija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vispirms, vai krimināltiesību normas, it īpaši vispārīgas un abstraktas normas, kas noteiktu rīcību atzīst par noziedzīgu nodarījumu, par kuru var saukt pie krimināltbildības, ir uzskatāmas par tādām, kas ietilpst [Direktīvas 2000/31] "koordinētajā jomā", ja tās var tikt piemērotas gan informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēja, gan jebkuras citas fiziskas vai juridiskas personas rīcībai, vai arī, ņemot vērā to, ka šīs direktīvas vienīgais mērķis ir saskaņot dažus šādu pakalpojumu juridiskos aspektus, nesaskaņojot krimināltiesību jomu kā tādu, un ka tajā ir paredzētas tikai prasības, kas piemērojamas pakalpojumiem, ir jāuzskata, ka šādas krimināltiesību normas nevar uzskatīt par prasībām, kas piemērojamas attiecībā uz piekļuvi informācijas sabiedrības pakalpojumiem un to darbības veikšanai, kas ietilpst šīs direktīvas "koordinētajā jomā"? Konkrētāk, vai krimināltiesību normas, kuru mērķis ir nodrošināt nepilngadīgo aizsardzību, ietilpst šajā "koordinētajā jomā"?

2) Vai komunikāciju pakalpojumu tiešsaistē sniedzēju pienākums ieviest pasākumus, kas paredzēti, lai nepilngadīgajiem nepieļautu piekļuvi šo pakalpojumu sniedzēju izplatītajam pornogrāfiskajam saturam, ir uzskatāms par tādu, kas ietilpst Direktīvas 2000/31 "koordinētajā jomā", kurā saskaņoti tikai atsevišķi attiecīgo pakalpojumu juridiskie aspekti, jo, lai arī šis pienākums attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanas darbību, ciktāl tā saistīta ar pakalpojumu sniedzēja rīcību, pakalpojuma kvalitāti vai saturu, tas tomēr neattiecas uz pakalpojumu sniedzēju reģistrāciju, komercpaziņojumiem, līgumiem, kas noslēgti ar elektroniski, starpnieku atbildības noteikumiem, rīcības kodeksiem, strīdu alternatīvu izšķiršanu, tiesiskās aizsardzības līdzekļiem vai sadarbību starp dalībvalstīm, un tāpēc tas neattiecas uz nevienu no jautājumiem, ko reglamentē saskaņošanas tiesību normas direktīvas II nodaļā?

3) Ja atbilde uz iepriekšējiem jautājumiem ir apstiprinoša, kā prasības, kas izriet no Direktīvas 2000/31, ir jāsaskaņo ar prasībām, kas izriet no pamattiesību aizsardzības Eiropas Savienībā, it īpaši ar cilvēka cieņas un bērna labāko interešu aizsardzību, kas garantētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 1. un 24. pantā, kā arī Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas [13] 8. pantā, ja šķiet, ka ar individuālu pasākumu pieņemšanu vien attiecībā uz konkrēto pakalpojumu nevar nodrošināt šo tiesību efektīvu aizsardzību? Vai pastāv vispārējs [Savienības] tiesību princips, kas ļautu dalībvalstīm it īpaši steidzamības gadījumā veikt pasākumus, tostarp vispārējus un abstraktus pasākumus attiecībā uz kādu pakalpojumu sniedzēju kategoriju, lai pasargātu nepilngadīgos no viņu cieņas un goda aizskaršanas, vajadzības gadījumā atkāpjoties no Direktīvā 2000/31 paredzētā principa, ka attiecībā uz pakalpojumu sniedzējiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, to darbību regulē to izcelsmes valsts?"

13 Parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – "ECPAK").

B. Lieta C-190/24

21. Sabiedrība *Coyote System*, kas reģistrēta Francijā, sniedz pakalpojumu, kas Francijas tiesībās atbilst "ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma" kvalifikācijai, kas minēta Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. pantā.

22. Ar šo tiesību normu kompetentajai administratīvajai iestādei ir atļauts aizliegt šāda veida pakalpojumu operatoriem noteiktā ierobežotā laikposmā un ierobežotā ģeogrāfiskā perimetrā tālākizplatīt to lietotāju ziņojumus, kuri var atklāt vietu, kur tiek veiktas alkohola līmeņa asinīs un narkotisko vielu lietošanas pārbaudes, kā arī atsevišķu kriminālpolicijas operatīvo darbību vietu, piemēram, attiecībā uz personām, kas tiek meklētas par sevišķi smagu vai smagu noziegumu izdarīšanu vai tāpēc, ka tās ir izbēgušas no psihiatriskas iestādes (turpmāk tekstā – "aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums"). 2021. gada 19. aprīļa dekrētā ir definēti vienoti šo pilnvaru izpildes nosacījumi.

23. *Coyote System* Valsts padomē cēla prasību par šī dekrēta atcelšanu. Šīs prasības pamatojumam šī sabiedrība tostarp atsaucās uz Direktīvas 2000/31 mērķu un 15. panta neievērošanu. Tāds pats iebildums ar iebildi ir izvirzīts attiecībā uz Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. pantu.

24. Šādos apstākļos *Conseil d'État* (Valsts padome, Francija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai ir jāuzskata, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošināta vadīšanas vai navigācijas atbalsta elektroniska pakalpojuma operatoriem noteiktais aizliegums šā pakalpojuma ietvaros tālākizplatīt ziņojumu vai norādi, ko snieguši lietotāji un kas var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, pieder pie "koordinētās jomas", kāda tā ir paredzēta [Direktīvā 2000/31], lai gan – pat ja tas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, jo ir saistīts ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasībām attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu – tas tomēr neattiecas uz pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komerciņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, rīcības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas, sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm, un tādējādi neskar nevienu no [Direktīvas 2000/31/EK] II nodaļas saskaņošanas noteikumu reglamentētajām jomām?

2) Vai uz tālākizplatīšanas aizliegumu ar mērķi citastarp novērst, ka personas, kuras tiek meklētas par sevišķi smagiem noziegumiem vai smagiem vai mazāk smagiem noziegumiem vai kuras apdraud sabiedrisko kārtību vai drošību, izvairās no pārbaudēm uz ceļiem, attiecas informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanas prasības, kuras dalībvalsts nedrīkstētu noteikt pakalpojumu sniedzējiem no citas dalībvalsts, lai gan [Direktīvas 2000/31] 26. apsvērumā ir precizēts, ka tā neliedz dalībvalstīm iespēju piemērot savus valsts noteikumus par krimināltiesībām un kriminālprocesu ar nolūku veikt visus izmeklēšanas un citus pasākumus, kas vajadzīgi, lai atklātu un sauktu pie atbildības par noziedzīgiem nodarījumiem?

3) Vai Direktīvas 2000/31 15. pants, kurā ir aizliegts noteikt tajā minētajiem pakalpojumu sniedzējiem vispārēju pārraudzības pienākumu, izņemot pienākumus, kas ir piemērojami konkrētā gadījumā, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiktu pieļauta tāda regulējuma piemērošana, kurā ir tikai paredzēts, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošināta vadīšanas vai navigācijas atbalsta elektroniska pakalpojuma operatoriem var tikt noteikts pienākums šā pakalpojuma ietvaros atsevišķos gadījumos tālāk neizplatīt noteikta veida ziņojumus vai norādes, un pakalpojumu sniedzējam šajā nolūkā nav jāiepazīstas ar to saturu?"

IV. Tiesvedība Tiesā

25. Lietas C-190/24 un C-188/24 tika apvienotas tiesvedības rakstveida un mutvārdu daļā, kā arī sprieduma taisīšanai. 2025. gada 24. martā notika kopējā tiesas sēde mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai, kurā *Webgroup* un *NKL Associates*, *Coyote System*, *Les effronté-E-S*, Francijas, Čehijas un Norvēģijas valdība, kā arī Komisija sniedza savus mutvārdu apsvērumus.

V. Juridiskā analīze

26. Prejudiciālie jautājumi šajās lietās attiecas uz Direktīvas 2000/31 tiesību normām un galvenokārt – uz tās 3. pantā izveidoto mehānismu, kā arī šī mehānisma pamatjēdzienu, proti, jēdzienu "koordinētā joma" šīs direktīvas 2. panta h) punkta izpratnē.

27. Pirms prejudiciālo jautājumu analīzes sākšanas iesākumā formulēšu dažus apsvērumus par šo mehānismu (A iedaļa). Šos apsvērumus papildināšu, pievēršoties tiesvedību pamatlietā pārrobežu aspektam, kurš – kā pierādīšu – nav maznozīmīgs, ņemot vērā šo prejudiciālo jautājumu priekšmetu (B iedaļa). Turpinājumā precizēšu šo jautājumu tvērumu, pirms paskaidrošu manas analīzes struktūru (C iedaļa). Visbeidzot es izvērtēšu minētos jautājumus (D un E iedaļa).

A. Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotais mehānisms

28. Pirmām kārtām, jānorāda, ka Direktīvas 2000/31 3. pants attiecas vienīgi uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem un ka iesniedzējtiesa balstās uz pieņēmumu, ka pakalpojumi, kuri ietilpst aplūkoto valsts tiesību normu, kuru spēkā esamība tiek apstrīdēta, piemērošanas jomā, ir šādi pakalpojumi.

29. Otrām kārtām, jānorāda, ka Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotajam mehānismam, kurā pamatjēdziens ir "koordinētā joma", ir loma tikai pārrobežu situācijās, kad dalībvalstī reģistrēts informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējs var saskarties ar pasākumu, kuru noteikusi cita dalībvalsts [14].

30. Direktīvas 2000/31 3. panta 1. punktā paredzēts, ka katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā tās teritorijā reģistrēts pakalpojumu sniedzējs, atbilst valsts tiesību normām, kas piemērojamas attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma. Turklāt šī panta 2. punktā precizēts, ka dalībvalstis "koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ" nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts. Izņēmuma kārtā saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 4. punktu dalībvalsts attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu var noteikt pasākumus, lai atkāptos no informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvas aprites principa, ja tiek ievēroti vairāki kumulatīvi nosacījumi, kas paredzēti minētās direktīvas 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā (materiāltiesiskie nosacījumi), un 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā (procesuāli nosacījumi).

31. Kaut gan Direktīvas 2000/31 3. panta 2. punktā minētais formulējums "koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ" var izraisīt šaubas par tā interpretāciju, no judikatūras izriet, ka šī direktīva balstās uz principa par kontroli izcelsmes dalībvalstī un savstarpējas atzīšanas principa

[14] Šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 3. decembris, *Star Taxi App* (C-62/19, EU:C:2020:980, 72. punkts), un 2023. gada 27. aprīlis, *Viagogo* (C-70/22, EU:C:2023:350, 25.–28. punkts).

piemērošanu. Tādējādi minētās direktīvas 2. panta h) punktā definētajā koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumi tiek reglamentēti tikai tajā dalībvalstī, kuras teritorijā ir reģistrēti šo pakalpojumu sniedzēji [15].

B. Aplūkoto pamatlietu pārrobežu aspekts

32. Šeit aplūkotās lietas attiecas it īpaši uz Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta, kurā definēts jēdziens "koordinētā joma", interpretāciju. Šajā ziņā, kā jau norādīju [16], šīs direktīvas 3. pantā izveidotajam mehānismam, kurā pamatjēdziens ir "koordinētā joma", ir loma tikai pārrobežu situācijās.

33. Šajā gadījumā *Coyote System* – prasītāja pamatlietā C-190/24 ir reģistrēta Francijā, un lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegusi Francijas tiesa. Tādēļ pirmšķietami ir leģitīmi vaicāt, vai atbildes, kas sniedzamas uz prejudiciālajiem jautājumiem, kuri attiecas uz koordinēto jomu, ir būtiskas attiecīgajai tiesvedībai pamatlietā.

34. Šajā ziņā jānorāda, ka *Coyote System* Valsts padomē cēla prasību nevis administratīvajā procesā, kurš uz to attiecas tieši, bet gan atsevišķu atcelšanas prasību par pilnvaru pārsniegšanu, tāpat kā prasītājas pamatlietā C-188/24. Turklāt tiesas sēdē tika apstiprināts, ka šajā procesā Valsts padome veic apstrīdēto tiesību normu tiesiskuma abstraktu pārbaudi. Tamdēļ *Coyote System* īpašās iezīmes, šķiet, neierobežo ne iebildumus, ko šī sabiedrība var izvirzīt savā prasībā Valsts padomē, ne šīs tiesas jurisdikciju. No tā izriet, ka prejudiciālie jautājumi lietā C-190/24 ir būtiski attiecīgajā tiesvedībā pamatlietā un uz tiem jāatbild.

C. Ievada piezīmes par prejudiciālajiem jautājumiem

1. Attiecīgie valsts pasākumi

35. Aplūkotajās lietās uzdotie prejudiciālie jautājumi attiecas uz valsts pasākumiem, ko Francijas Republika plāno noteikt arī informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem, kuri reģistrēti citās dalībvalstīs.

36. Runājot par lietu C-188/24, aplūkotie pasākumi attiecas uz pienākumu komunikācijas pakalpojumu publicētājiem tiešsaistē īstenot tehniskus risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt šo publicētāju izplatītajam pornogrāfiskajam saturam (turpmāk tekstā – "attiecīgais pienākums").

37. Šajā ziņā valsts tiesību normas, kuru tiesiskums tiek apstrīdēts pamatlietā, piešķir kompetentajai iestādei tiesības nosūtīt komunikācijas pakalpojumu publicētājiem tiešsaistē brīdinājumu, uzdodot veikt jebkādus pasākumus, lai liktu šķērsli nepilngadīgo piekļuvei pornogrāfiska rakstura saturam [17]. Tomēr prejudiciālajos jautājumos minētais pienākums izriet

[15] Šajā nozīmē skat. spriedumus, 2023. gada 9. novembris, *Google Ireland* u.c. (C-376/22, turpmāk tekstā – "spriedums *Google Ireland* u.c.", EU:C:2023:835, 42. punkts), un 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe* (C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 55. punkts).

[16] Skat. šo secinājumu 29. un nākamos punktus.

[17] Kompetentās iestādes tiesības izdot šādu brīdinājumu bija paredzētas 2020. gada 30. jūlija likuma 23. pantā. Jānorāda, ka 2024. gadā šis pants tika aizstāts ar 2004. gada 21. jūnija likuma Nr. 2004-575 par uzticēšanās veicināšanu digitālajā ekonomikā (*JORF* Nr. 0143, 2004. gada 22. jūnijs) jauno 10-1. pantu un jauno 10-2. pantu un ka šī pēdējā minētā tiesību norma turpmāk paredz Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) un b) apakšpunktā vai 3. panta 5. punktā paredzēto atkāpju procedūru īstenošanu.

nevis no šāda brīdinājuma, bet gan no vispārīgām un abstraktām tiesību normām, ar kurām noteikts krimināls od par to, ka piekļuve pornogrāfiska rakstura saturam tiek sniegta nepilngadīgajam, pamatojoties tikai uz paziņojumu par vecumu [18].

38. Iesniedzējtiesa precizē, ka prasītājas pamatlietā apgalvo, ka apstrīdētās tiesību normas neparedz tikai procedūru, kas ļauj administratīvajai iestādei uzdot pakalpojumu sniedzējam izbeigt pārkāpumu, bet ar tām arī – ņemot vērā attiecīgā noziedzīgā nodarījuma būtību, kas precizēta, papildinot Krimināl kodeksa 227-24. pantu ar tiesību normām, kas izriet no 2020. gada 30. jūlija likuma 22. panta –, tiek noteikts pienākums pakalpojumu sniedzējiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs, ieviest tehniskus risinājumus, ar kuriem tiek bloķēta nepilngadīgo piekļuve to izplatītajam saturam [19].

39. Runājot par lietu C-190/24, aplūkotie valsts pasākumi attiecas uz vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem noteiktu aizliegumu tālākizplatīt šī pakalpojuma lietotāju sniegtus ziņojumus un norādes, kā tie to parasti darītu pakalpojuma parastajā darbības režīmā.

2. Prejudiciālie jautājumi un analīzes struktūra

40. Prejudiciālie jautājumi abās lietās daļēji pārklājas un attiecas uz kopīgiem problēmjautājumiem.

41. Ar pirmo jautājumu lietā C-188/24 un otro jautājumu lietā C-190/24 tiek vaicāts, vai attiecīgie valsts pasākumi ietilpst koordinētajā jomā Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē, neraugoties uz apstākli, ka šie pasākumi neattiecas uz nevienu no jomām, kas reglamentētas ar minētās direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām.

42. Turklāt otrā jautājuma lietā C-188/24 un pirmā jautājuma lietā C-190/24 mērķis ir noteikt, vai attiecīgie valsts pasākumi ir izslēgti no koordinētās jomas tā iemesla dēļ, ka tie ir attiecīgi krimināltiesību vispārīgu un abstraktu normu loģiskas sekas un pasākums, kas nepieciešams, lai nodrošinātu uz ceļiem veikto pārbaužu efektivitāti.

43. Savukārt ar trešajiem jautājumiem šajās lietās ir izvirzīti atšķirīgi problēmjautājumi. Proti, trešais jautājums lietā C-188/24 attiecas uz Direktīvas 2000/31 prasību salāgošanu ar prasībām, kuras izriet no pamattiesību aizsardzības Eiropas Savienībā. Runājot par trešo jautājumu lietā C-190/24, tas attiecas uz šīs direktīvas 15. panta interpretāciju un tā mērķis ir noteikt, vai aizliegums noteikt vispārēju pārraudzīšanas pienākumu, kas paredzēts šajā tiesību normā, rada šķērsli attiecīgā tālākizplatīšanas aizlieguma piemērošanai.

44. Ņemot vērā atšķirības lietās C-188/24 un C-190/24, un lai atvieglotu šo secinājumu uztveramību, izskatīšu katru lietu un tajās uzdotos jautājumus atsevišķi.

[18] Tādējādi prejudiciālie jautājumi attiecas nevis uz individuāliem pasākumiem, kas noteikti, balstoties uz vispārīgām un abstraktām tiesību normām, un atbilst Direktīvas 2000/31 3. panta 4. un 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem, bet uz šīm vispārīgajām un abstraktajām tiesību normām pašām par sevi, ko informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem piemēro tādas, kādas tās ir.

[19] Šajā ziņā Komisija tiesas sēdē norādīja, ka 2020. gada 30. jūlija likuma 22. panta atbilstība Direktīvai 2000/31 pamatlietā nav apstrīdēta. Saskaņā ar Komisijas pausto – vēl bez 2021. gada 7. oktobra dekrēta iesniedzējtiesa izvērtē tikai minētā likuma 23. pantu, raugoties no tā saderības ar Savienības tiesībām aspekta. Šī piezīme varētu likt domāt, ka Tiesas vērtējumā uzmanība būtu jāpievērš nevis pienākumam, kurš ir krimināltiesību vispārīgu un abstraktu normu loģiskas sekas, bet brīdinājumam, ko kompetentā iestāde var izdot komunikāciju pakalpojuma publicētājam tiešsaistē. Tomēr it īpaši no trešā jautājuma šajā lietā izriet, ka iesniedzējtiesa pievēršas tieši šim pienākumam.

D. Lieta C-188/24

45. Lietā C-188/24 izvirzīto juridisko problēmu analīze liek mainīt iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu secību.

46. Tālab es vispirms analizēšu problēmjautājumu par koordinētās jomas tvēruma saistību ar saskaņošanu, kas ar Direktīvu 2000/31 veikta Savienības tiesību līmenī, pārbaudot arī to, vai attiecīgais pienākums ir prasība, kas, *a priori*, ietilpst koordinētajā jomā (otrais jautājums). Turpinājumā pievērsīšos saistībai starp šo jomu un krimināltiesību jomu (pirmais jautājums). Visbeidzot es pārbaudīšu, vai attiecīgo pienākumu, pieņemot, ka ar šo direktīvu netiek atļauts šo pienākumu noteikt citās dalībvalstīs reģistrētiem pakalpojumu sniedzējiem, var tomēr piemērot šiem pakalpojumu sniedzējiem, izmantojot pamattiesības (trešais jautājums).

1. Otrais jautājums

a) Par prejudiciālā jautājuma tvērumu

47. Otrā jautājuma mērķis būtībā ir noskaidrot, vai koordinētā joma, kā tā definēta Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā, ietver pienākumu komunikāciju pakalpojumu publicētājiem tiešsaistē ieviest tehniskus risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt šo publicētāju izplatītajam pornogrāfiskajam saturam, neraugoties uz apstākli, ka šis pienākums neattiecas uz nevienu no jomām, kas reglamentētas ar minētās direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām.

48. Iesākumā jānorāda – lai arī šis jautājums satur atsauci uz Direktīvas 2000/31 II nodaļu, jomas, uz ko tas attiecas, ir reglamentētas ne tikai šajā nodaļā, bet arī III nodaļā. Proti, pakalpojumu sniedzēju reģistrācija (4. pants), komerciņojumi (6.–8. pants), elektroniski noslēgti līgumi (9.–11. pants), starpnieku saistības (12.–15. pants), rīcības kodeksi (16. pants), strīdu noregulējums bez tiesas (17. pants), sūdzību ierosināšana tiesā (18. pants) un sadarbība starp dalībvalstīm (19. pants) ir reglamentēti šīs direktīvas II un III nodaļā, kurās apvienoti attiecīgi 4.–15. pants un 16.–20. pants.

49. Runājot par šī jautājuma vērtēšanu, pirmkārt, jāprecizē, vai koordinētā joma ietver jomas, kas reglamentētas ar Direktīvas 2000/31 II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām, un apstiprinošas atbildes gadījumā, otrkārt, jāpārbauda, vai attiecīgais valsts pasākums ietilpst koordinētajā jomā.

50. Pirmkārt, iesniedzējtiesa balstās uz premisu, ka šis valsts pasākums neattiecas uz tiem aspektiem, kas saskaņoti Direktīvas 2000/31 II un III nodaļā. Jākonstatē, ka par to šaubu nav.

51. Otrkārt, šī jautājuma formulējums liek domāt, ka šī tiesa balstās arī uz premisu, ka, neskarot atbildi, kas jāsniedz uz jautājumu par to, vai koordinētā joma aprobežojas ar jomām, kas minētas Direktīvas 2000/31 II un III nodaļā, attiecīgais valsts pasākums ietilpst koordinētajā jomā kā prasība, kas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu. Uzskatu, ka tā tas ir. Tomēr pilnības labad un, tā kā vairāki lietas dalībnieki apstrīd šo premisu, es pārbaudīšu, vai šis pasākums ir šāda prasība.

b) Koordinētās jomas tvērums un ar Direktīvu 2000/31 veiktā saskaņošana

52. Francijas valdība rakstveida apsvērumos norāda, ka Direktīva 2000/31 veido saikni starp koordinēto jomu un jomu, kas ar šo direktīvu saskaņota. Šī valdība apgalvo, ka atvasināto tiesību akta ievaddaļā minēto vispārīgo tiesību normu mērķis principā ir izcelt šī akta būtiskās daļas saturu. Tādējādi šīs vispārīgās tiesību normas esot jāinterpretē saistībā ar pārējo atvasināto tiesību aktu. No tā izrietot, ka tikai tām valsts tiesību normām, kas pieņemtas, lai šīs direktīvas II un III nodaļu transponētu iekšējās tiesībās, esot jābūt "koordinētām" saskaņā ar minētās direktīvas 3. pantu.

53. Taču nekas Direktīvā 2000/31 neļauj secināt, ka koordinētās jomas tvērums aprobežojas ar jomām, kas reglamentētas ar šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām.

54. Pirmām kārtām, gluži pretēji, Direktīvas 2000/31 mērķis – saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu – ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm. Turklāt saskaņā ar šī direktīvas 1. panta 2. punktu šī direktīva līdz līmenim, kas nepieciešams, lai sasniegtu minēto mērķi, saskaņo konkrētus valsts noteikumus, ko piemēro informācijas sabiedrības pakalpojumiem un kuri papildus jautājumiem, ko reglamentē minētās direktīvas II un III nodaļa, attiecas arī uz iekšējo tirgu.

55. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotā mehānisma, kurš attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumu iekšējo tirgu, loģika atšķiras no tās pašas direktīvas II un III nodaļas tiesību normu loģikas. Proti, šī mehānisma mērķis būtībā ir informācijas sabiedrības pakalpojumiem piemērot principā tās valsts tiesību sistēmu, kurā ir reģistrēts pakalpojuma sniedzējs [20], taču minēto tiesību normu mērķis ir saskaņot dažus konkrētus elektroniskās tirdzniecības aspektus.

56. Vēl svarīgāk ir tas, ka Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotajam mehānismam ir nozīme gadījumos, kad – ja nepastāv saskaņošanas tiesības normas – dalībvalsts vēlas citā dalībvalstī reģistrētam pakalpojumu sniedzējam piemērot valsts tiesību normas, kas neatbilst normām, ko ir pieņēmusi šī cita dalībvalsts.

57. Proti, kā jau precizēju [21], šis mehānisms ir balstīts uz noteikumu par kontroli izcelsmes dalībvalstī un savstarpējas atzīšanas principu piemērošanu tādējādi, ka Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā definētajā koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumi tiek reglamentēti tikai tajā dalībvalstī, kuras teritorijā ir reģistrēti šo pakalpojumu sniedzēji [22].

58. Tamdēļ, pirmkārt, katrai dalībvalstij kā informācijas sabiedrības pakalpojumu izcelsmes dalībvalstij jāreglamentē šie pakalpojumi un tādējādi jāaizsargā Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā minētie sabiedrības interešu mērķi. Izcelsmes dalībvalsts informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem var noteikt pienākumus, lai nodrošinātu šo mērķu īstenošanu. Otrkārt, saskaņā ar savstarpējās atzīšanas principu katrai dalībvalstij kā

[20] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 25. oktobris, *eDate Advertising* u.c. (C-509/09 un C-161/10, EU:C:2011:685, 57. punkts).

[21] Skat. šo secinājumu 31. punktu.

[22] Šajā nozīmē skat. spriedumu *Google Ireland* u.c. (42. punkts), un spriedumu, 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe* (C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 55. punkts).

informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalstij ir pienākums neierobežot šo pakalpojumu brīvu apriti, pieprasot ievērot papildu pienākumus, kuri ietilpst koordinētajā jomā, kurus tā ir noteikusi [23].

59. Tamdēļ, lai nodrošinātu Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotā mehānisma lietderīgo iedarbību un ļautu to pilnībā īstenot saskaņā ar tā mērķi [24], koordinētās jomas tvērumu nevar aprobežot ar jomām, kas reglamentētas ar šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām [25].

60. Otrām kārtām, Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā ir likts uzsvars uz to, ka koordinētā joma ietver prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas tiek piemērotas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem. Šis formulējums ir pietiekami plašs, lai aptvertu arī unikālas valstu tiesību normas, kuru izcelsme nav meklējama Savienības tiesībās. Turklāt šis formulējums ir kontrastā ar šīs direktīvas 7. panta formulējumu, kurā attiecībā uz nelūgtiem komerciņojumiem ir atsauce uz prasībām, kas paredzētas Savienības tiesībās [26].

61. Trešām kārtām, Direktīvas 2000/31 21. apsvērumā precizēts, ka "koordinēto jomu darbības sfēra neierobežo turpmāko Kopienas saskaņošanu attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem un uz turpmākiem tiesību aktiem, ko pieņem valsts līmenī saskaņā ar Kopienas tiesībām". Šis precizējums ir norāde uz to, ka šajā stadijā koordinētā joma aptver arī valsts līmenī paredzētās prasības, kuru izcelsme nav rodama Savienības saskaņotajās tiesībās.

62. Ceturtām kārtām, Direktīvas 2000/31 3. panta 3. punktā paredzēts, ka šajā pantā izveidotais mehānisms nav piemērojams direktīvas pielikumā uzskaitītajos gadījumos, uz kuriem attiecas citi Savienības tiesību vai dalībvalstu saistību tiesību juridiski akti. Ja koordinētā joma aprobežotos ar šīs direktīvas II un III nodaļā reglamentētajām jomām, nebūtu nepieciešams no šī mehānisma piemērošanas jomas izslēgt gadījumus, kurus reglamentē citi Savienības tiesību juridiskie akti, kas nav minētā direktīva, vai juridiskie akti, uz kuriem attiecas saistību tiesības. Proti, uz minētajiem gadījumiem neattiecas saskaņošana, kas veikta ar II un III nodaļu, un tātad tie neietilpstot koordinētajā jomā.

63. Visbeidzot, piektām kārtām, kā pamatoti norādījusi *Coyote System*, šādu interpretāciju apstiprina Tiesas judikatūra. Proti, lai noteiktu, vai valsts tiesību akti ietilpst koordinētajā jomā Direktīvas 2000/31 izpratnē, Tiesa tikai pārbauda, ka tie ir iekļauti šīs jomas definīcijas tvērumā, kas noteikta šīs direktīvas 2. panta h) punktā. Taču tā nepārbauda, vai attiecīgie pasākumi ietilpst vienā no jomām, kas reglamentēta minētās direktīvas II vai III nodaļā [27].

23 Šajā nozīmē skat. spriedumu *Google Ireland* u.c. (43. un 44. punkts), un spriedumu, 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe* (C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 56. un 57. punkts).

24 Skat. Direktīvas 2000/31 22. apsvērumu: "[..] efektīvi garantētu brīvību piedāvāt pakalpojumus un juridisko noteiktību pakalpojumu sniedzējiem un saņēmējiem."

25 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 25. oktobris, *eDate Advertising* u.c. (C-509/09 un C-161/10, EU:C:2011:685, 57. punkts). Skat. arī Crabit, E., "La directive sur le commerce électronique: le projet "Méditerranée"", *Revue du droit de l'Union européenne*, 2000, Nr. 4, 767. lpp.

26 Direktīvas 2000/31 7. panta 1. punktā paredzēts, ka "papildus citām informācijas prasībām, ko nosaka Kopienas tiesības, dalībvalstis, kas atļauj nelūgtu komerciņojumu sūtīšanu pa elektronisko pastu, nodrošina, ka šādi komerciņojumi, ko sūta pakalpojuma veicējs [sniedzējs], kurš reģistrēts to teritorijā, ir skaidri un nepārprotami atpazīstami, tiklīdz tie saņemti."

27 Skat. spriedumus, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland* (C-390/18, EU:C:2019:1112, 82. punkts); 2020. gada 1. oktobris, A (Zāļu reklāma un tirdzniecība tiešsaistē) (C-649/18, EU:C:2020:764, 87. un 88. punkts), kā arī 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe* (C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 64. punkts).

64. Tādēļ jāuzskata, ka koordinētā joma, kā tā definēta Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā, ietver prasības, kuras attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, arī tad, ja šīs prasības neattiecas uz jomām, kas reglamentētas ar šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām.

65. Tagad konkrētajā lietā jāpārbauda, vai attiecīgais valsts pasākums ietilpst koordinētajā jomā Direktīvas 2000/31 izpratnē. Uzsveru, ka šajā pārbaudē netiek ņemts vērā tas, vai šis pasākums ir izslēgts no koordinētās jomas tādēļ, ka tas ietilpst krimināltiesībās – uz šo problēmjautājumu attiecas pirmais jautājums šajā lietā, un to es izskatīšu citā šo secinājumu iedaļā.

66. Šādos apstākļos jāsniedz daži precizējumi par jēdzienu "koordinētā joma" Direktīvas 2000/31 izpratnē.

c) Prasības, kas ietilpst koordinētajā jomā

67. Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā jēdziens "koordinētā joma" ir definēts kā "prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem".

68. Turklāt šīs direktīvas 2. panta h) punkta i) apakšpunktā paredzēts, ka koordinētā joma attiecas uz prasībām, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu un darbības veikšanu. Šajā tiesību normā precizēts, ka darbības veikšanas prasības attiecas it īpaši uz pakalpojuma sniedzēja rīcību un tā pakalpojuma kvalitāti vai saturu.

69. Turklāt no judikatūras izriet, ka koordinētajā jomā ietilpstošo prasību mērķis ir norādīt, kā jāveic informācijas sabiedrības pakalpojuma darbība, lai to varētu veikt likumīgi[28]. Lai arī kāda būtu atbildība (civiltiesiskā, administratīvā, krimināltatbildība u.c.), kas var iestāties, ja netiek ievēroti šie pienākumi, šo pienākumu priekšmetam ir izšķiroša nozīme. Prasībai Direktīvas 2000/31 izpratnē ir tomēr jāattiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu vai šīs darbības veikšanu.

70. Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta ii) apakšpunktā paredzēts, ka koordinētā joma neattiecas uz tādām prasībām kā prasības, kas piemērojamas pašām precēm, preču piegādei un pakalpojumiem, kurus nepiedāvā ar elektroniskiem līdzekļiem. Taisnība, ka šajā tiesību normā izmantots atvērts formulējums ("tādām kā"). Tomēr Savienības likumdevēja nodoms attiecībā uz šiem koordinētās jomas tvēruma ierobežojumiem skaidri izriet no šīs direktīvas 21. apsvēruma. Kā precizēts šajā apsvērumā[29], koordinētā joma ietver tikai prasības attiecībā uz tiešsaistes darbībām.

[28] Skat. spriedumu, 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe* (C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 62. punkts). Skat. arī manus secinājumus lietās *Airbnb Ireland* u.c. (no C-662/22 līdz C-667/22, EU:C:2024:18, 155. un 158. punkts).

[29] Direktīvas 2000/31 21. apsvērumā teikts, ka "koordinēto jomu darbības sfēra neierobežo turpmāko Kopienas saskaņošanu attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem un uz turpmākiem tiesību aktiem, ko pieņem valsts līmenī saskaņā ar Kopienas tiesībām. Koordinētā joma ietver tikai prasības attiecībā uz tiešsaistes darbībām, tādām kā tiešsaistes informācija, tiešsaistes reklamēšana, tiešsaistes pirkšana, tiešsaistes līgumu slēgšana, un neattiecas uz dalībvalstu juridiskajām prasībām attiecībā uz precēm, tādām kā drošības standarti, marķēšanas pienākumi vai atbildība par precēm, vai dalībvalstu prasībām attiecībā uz preču piegādi vai transportēšanu, tostarp medicīnas produktu izplatīšanu. Koordinētā joma neietver sabiedrisku iestāžu pirmpirkuma tiesību izmantošanu attiecībā uz noteiktām precēm, piemēram, mākslas darbiem".

71. Ņemot vērā šos apsvērumus, jāpārbauda, vai tāds pienākums kā tas, kas paredzēts ar attiecīgo valsts pasākumu, ir prasība, kas saistīta ar informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu.

d) Pienākums īstenot attiecīgos tehniskos risinājumus

72. Lai pārbaudītu, vai komunikāciju pakalpojumu publicētāju tiešsaistē pienākums ieviest tehniskus risinājumus ietilpst koordinētajā jomā, jānosaka, vai tas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu vai šīs darbības veikšanu.

73. Tiesai jau ir bijusi izdevība pievērsties jautājumam par to, vai valsts tiesiskais regulējums, ar kuru aptiekām, kuras pārdod zāles tiešsaistē, noteikts pienākums zāļu pasūtīšanas procesā tiešsaistē iekļaut veselības anketu, ietilpst koordinētajā jomā Direktīvas 2000/31 izpratnē. Attiecīgais tiesiskais regulējums noteica, ka zāļu pirmā pasūtījuma, ko pacients ir veicis aptiekas tīmekļvietnē, apstiprināšana ir pakārtota anketas par veselības stāvokli iepriekšējai aizpildīšanai tiešsaistē [30].

74. Spriedumā Tiesa atsaucās uz Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta i) apakšpunktu, kurā paredzēts, ka "koordinētajā jomā" ietilpst prasības, kas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanu, piemēram, prasības attiecībā uz pakalpojuma saturu, tostarp prasības attiecībā uz līgumiem, un atbildēja uz šo jautājumu apstiprinoši [31].

75. Tiesa uzskatīja, ka pamatlietā aplūkotais pasākums reglamentē nosacījumus, saskaņā ar kuriem var noslēgt līgumu par bezrecepšu zāļu pārdošanu tiešsaistē, kā arī veidu, kādā farmaceitam jāveic tirdzniecība un konsultācijas tiešsaistē [32]. No tā secinu, ka valsts pasākums, ar kuru informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējam ir noteikts pienākums noteikt īpašu kārtību, kādā var piekļūt viņa pakalpojumam vai to izmantot, ir prasība, kas attiecas uz šī pakalpojuma saturu. Proti, tāds pasākums nosaka veidu, kādā jāveic pakalpojumu sniedzēja darbība tiešsaistes vidē attiecībā pret viņa pakalpojuma lietotājiem.

76. Ņemot vērā šos judikatūras skaidrojumus, jāuzskata, ka attiecīgais valsts pasākums reglamentē lietotājiem pieejamā pakalpojuma saturu, jo tas nosaka pakalpojumu sniedzējam pienākumu ieviest tehniskus risinājumus, ar kuriem saskaras ikviens lietotājs. Šis pasākums tādējādi nosaka veidu, kādā pakalpojumu sniedzējam jāveic darbība.

77. Turklāt kompetentā administratīvā iestāde var nosūtīt brīdinājumu pakalpojumu sniedzējam, kurš nav ieviesis piemērotus tehniskos risinājumus, un šī rīkojuma neizpilde var izraisīt piekļuves attiecīgajām tīmekļvietnēm likvidēšanu, kā arī atsauču uz šo vietni atsaistīšanu. Tādēļ pakalpojumu sniedzējam jāpilda pienākums īstenot nepilngadīgo piekļuves bloķēšanas pasākumus, lai varētu likumīgi veikt komunikāciju pakalpojumu tiešsaistē darbību.

78. Ņemot vērā iepriekš minētos un šo secinājumu 64. punkta apsvērumus, uz otro jautājumu jāatbild, ka koordinētā joma, kā tā definēta Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā, ietver komunikāciju pakalpojumu publicētājiem tiešsaistē noteikto pienākumu ieviest tehniskus

30 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 1. oktobris, A (Zāļu reklāma un tirdzniecība tiešsaistē) (C-649/18, EU:C:2020:764, 86. punkts).

31 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 1. oktobris, A (Zāļu reklāma un tirdzniecība tiešsaistē) (C-649/18, EU:C:2020:764, 87. punkts).

32 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 1. oktobris, A (Zāļu reklāma un tirdzniecība tiešsaistē) (C-649/18, EU:C:2020:764, 88. punkts).

risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, neraugoties uz apstākli, ka šis pienākums neattiecas uz nevienu no jomām, kas reglamentētas ar minētās direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām.

2. Pirmais jautājums

a) Par pirmā jautājuma tvērumu

79. Ar pirmo jautājumu iesniedzēja būtībā vēlas noskaidrot, vai pienākums īstenot tehniskus risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, ir izslēgts no koordinētās jomas Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē tā iemesla dēļ, ka šis pienākums ir tādu krimināltiesību vispārīgu un abstraktu normu loģiskas sekas, ar kurām noteikta rīcība tiek atzīta par noziedzīgu nodarījumu, par kuru var saukt pie kriminālatbildības, un ko piemēro bez atšķirības ikvienai fiziskai un juridiskai personai.

80. Lai noteiktu, vai attiecīgais pienākums ir izslēgts no koordinētās jomas, jāizvērtē vairāki noteicoši elementi, proti, pirmkārt, to valsts tiesību normu vispārīgais un abstraktais raksturs, ko piemēro bez izšķirības ikvienai fiziskai un juridiskai personai, otrkārt, direktīvas 2000/31 tiesību normas, kuras iezīmē šīs jomas aprises, un, treškārt, šīs direktīvas juridiskais pamats. Apsvērumus par šiem elementiem es papildināšanu ar apsvērumiem par minētās direktīvas 3. panta 4. punktu.

b) Valsts tiesību normu vispārīgais un abstraktais raksturs

81. Iesniedzējtiesa vērš Tiesas uzmanību uz faktu, ka attiecīgais pienākums izriet no vispārīgām un abstraktām tiesību normām, kuras var tikt piemērotas gan informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēja rīcībai, gan jebkādas citas fiziskas vai juridiskas personas rīcībai.

82. Šajā ziņā Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā "koordinētā joma" ir definēta kā prasības, kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem. Tālab, runājot par tās kvalifikāciju par prasību, nav nozīmes tam, ka valsts tiesību normas piemērojamība personām neaprobežojas ar informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem. Ņemot to vērā, uzsveru, ka valsts tiesiskajā regulējumā paredzēta prasība ietilpst koordinētajā jomā tikai, ciktāl tā ir piemērojama informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem.

83. Pilnības labad norādu – tas, ka pornogrāfiska rakstura attēlu, ko var ieraudzīt nepilngadīgais, izplatīšana tika aizliegta pirms tiešsaistes pakalpojumu parādīšanās, nenozīmē, ka attiecīgais pienākums ir izslēgts no koordinētās jomas. Neskarot dažus Direktīvā 2000/31 paredzētus izņēmumus, jebkurš valsts pasākums, kurš attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu vai darbības veikšanu, ietilpst koordinētajā jomā. Šajā ziņā Tiesa jau ir precizējusi, ka Savienības likumdevējs nav paredzējis atkāpi, kas ļautu dalībvalstīm saglabāt pirms šīs direktīvas pastāvējušos pasākumus, ar kuriem iespējami tiek ierobežota informācijas sabiedrības pakalpojumu brīva aprite, neievērojot minētajā direktīvā tālab paredzētos nosacījumus [33]. Tādēļ šādi pasākumi ietilpst koordinētajā jomā.

[33] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland* (C-390/18, EU:C:2019:1112, 87. punkts).

84. Apstāklis, ka attiecīgais pienākums izriet no tiesību normām, kuras ir piemērojamas "jebkurai fiziskai vai juridiskai personai", nevar to izslēgt no koordinētās jomas. Tagad pievērsīšos to elementu vērtējumam, kuri iezīmē koordinētas jomas aprises.

c) Koordinētās jomas aprises

85. Koordinētās jomas aprises iezīmē vairāki Direktīvas 2000/31 elementi.

86. Norādu, ka koordinētās jomas tvērums ir pakārtots pašas Direktīvas 2000/31 piemērošanas jomai (1. panta 5. punkts) un to definē, pirmkārt, – apstiprinošā formā – jēdziena "koordinēta joma" definīcija (2. panta h) punkta i) apakšpunkts), un, otrkārt, – nolieguma formā – šajā direktīvā skaidri paredzētie izņēmumi (2. panta h) punkta ii) apakšpunkts). Visbeidzot minētās direktīvas 3. pantā izveidotā mehānisma piemērošanas jomu ierobežo šī panta 3. punkts un pielikums, uz kuru tajā ir atsauce.

87. Es izvērtēšu šos dažādos elementus, lai noteiktu, vai krimināltiesību normas ir izslēgtas no koordinētās jomas.

88. Pirmām kārtām, Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punktā precizēts, ka tā nav piemērojama nodokļu uzlikšanas jomai, atsevišķiem īpašiem jautājumiem un darbībām. Tātad Savienības likumdevējs nav paredzējis pakārtot šo jomu un šo jautājumus ne šai direktīvai, ne tās 3. pantā izveidotajam mehānismam [34]. Tomēr šajā tiesību normā kopā ar jomām un jautājumiem, kuri ir izslēgti no minētās direktīvas piemērošanas jomas, nav minētas krimināltiesības.

89. Otrām kārtām, Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta ii) apakšpunktā precizēts, ka koordinētā joma neattiecas uz tādām prasībām kā prasības, kas piemērojamas pašām precēm, preču piegādei un pakalpojumiem, kurus nepiedāvā ar elektroniskiem līdzekļiem. Kaut arī šajā tiesību normā ir izmantots atvērts formulējums ("tādām kā"), no šī direktīvas 21. apsvēruma izriet, ka Savienības likumdevējs ir iecerējis izslēgt no koordinētās jomas prasības, kuras neattiecas uz darbībām tiešsaistē [35]. Tādēļ prasības, kas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēja darbības tiešsaistes komponentu, pamatojoties uz minētās direktīvas 2. panta h) punkta ii) apakšpunktu, nav izslēgtas no koordinētās jomas tikai tāpēc, ka to izcelsme ir rodama krimināltiesību jomā.

90. Visbeidzot, trešām kārtām, krimināltiesības nav minētas to gadījumu sarakstā, kuriem Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotais mehānisms netiek piemērots saskaņā ar šī panta 3. punktu [36]. Turklāt jāuzsver, ka šis punkts, ciktāl tajā paredzēta atkāpe no šajā pantā paredzētā vispārējā noteikuma, jāinterpretē šauri [37].

91. Tādēļ Direktīvas 2000/31 tiesību normas, kurās iezīmētas koordinētās jomas aprises, neļauj secināt, ka pasākumi, kas ietilpst dalībvalsts krimināltiesībās, ir izslēgti no šīs jomas.

[34] Protams, varētu teorētiski argumentēt, ka koordinētās jomas tvērums ir plašāks par Direktīvas 2000/31 piemērošanas jomu, kuru ierobežo tās 1. panta 5. punkts. Tomēr Tiesa šādu interpretāciju ir noraidījusi 2010. gada 2. decembra spriedumā *Ker-Optika* (C-108/09, EU:C:2010:725, 27. un 28. punkts) un ir to arī netieši noraidījusi 2022. gada 27. aprīļa spriedumā *Airbnb Ireland* (C-674/20, EU:C:2022:303, 35. un 49. punkts). Lai arī minētā direktīva nav piemērojama kādai jomai, tās 3. pantā izveidotais mehānisms nevar ietekmēt šajā jomā ietilpstošo noteikumu piemērojamību pārrobežu situācijās.

[35] Skat. šo secinājumu 70. punktu.

[36] Skat. šo secinājumu 62. punktu.

[37] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 21. marts, *LEA* (C-10/22, EU:C:2024:254, 67. punkts).

d) Direktīvas 2000/31 juridiskais pamats un krimināltiesības

92. Rakstveida apsvērumos Francijas valdība norāda, ka Direktīva 2000/31 tika pieņemta, pamatojoties it īpaši uz EKL 95. pantu (kura formulējums ir pārņemts LESD 114. pantā [38]), kurš neattiecas uz dalībvalstu krimināltiesībām, un tas notika laikā, kad Savienības likumdevējam vēl nebija kompetences pieņemt direktīvu, kurai ir ar krimināltiesībām saistīts mērķis vai kura ietekmē dalībvalstu krimināltiesības. Šīs valdības ieskatā šīs direktīvas 3. panta piemērošana krimināltiesību normām nozīmētu, ka par piemērojamu tiek atzīts vienas dalībvalsts likums un kompetence saukt pie kriminālatbildības par noziedzīgiem nodarījumiem tiek atzīta vienas dalībvalsts iestādēm, un tā būtu krimināltiesību saskaņošana, kas ir aizliegta ar minētās direktīvas 8. apsvērumu.

93. Turklāt Francijas valdība apgalvo, ka pārāk plaša koordinētās jomas Direktīvas 2000/31 izpratnē definīcija, kurā ietvertas krimināltiesības, pārkāptu krimināltiesību teritorialitātes principu. Tāda definīcija izraisītu, pirmkārt, kompetenču saskaņošanu krimināltiesību un kriminālprocesa jomā, kurai nebūtu pamatojuma, ņemot vērā pašreizējās Savienības tiesības, un, otrkārt, bīstamu saiknes nepastāvēšanu starp regulējumu, kas piemērojams kriminālpārkāpumu un noziegumu apkarošanai atkarībā no tā, vai tie ir vai nav izdarīti tiešsaistē.

94. Šajā ziņā ir taisnība, ka Direktīvas 2000/31 8. apsvērumā ir precizēts, ka "šīs direktīvas mērķis ir radīt juridisko struktūru, lai nodrošinātu brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm, nevis saskaņotu pašu krimināltiesību jomu".

95. Tomēr šo precizējumu nevar saprast tādējādi, ka, lai izvairītos no pašas krimināltiesību jomas saskaņošanas, prasības, kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumiem vai šo pakalpojumu sniedzējiem, un kuru izcelsme rodama krimināltiesībās, būtu jāizslēdz no koordinētās jomas.

96. Proti, saskaņā ar Direktīvas 2000/31 1. panta 2. punktu, tā saskaņo konkrētus valsts noteikumus par informācijas sabiedrības pakalpojumiem attiecībā uz iekšējo tirgu. Šis precizējums attiecas uz šīs direktīvas 3. pantu. Būtībā ar šo pantu tiek saskaņots veids, kādā dalībvalstis raugās uz tādu valsts tiesību normu piemērojamību, kuras var ierobežot informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti.

97. Tādējādi ar Direktīvu 2000/31 netiek apšaubīta dalībvalstu kompetence krimināltiesību vai kriminālprocesa jomā. Tajā nav arī noteikts pienākums pieņemt šajā jomā īpašus noteikumus. Tomēr jānošķir jautājums par to, vai pastāv kompetence valsts līmenī, no jautājuma par to, vai šīs kompetences īstenošana atbilst Savienības tiesībām.

98. Šajā ziņā Direktīva 2000/31 tika pieņemta, pamatojoties uz EKL 47. panta 2. punktu, EKL 55. un 95. pantu, kuru formulējums būtībā tika pārņemts attiecīgi LESD 53. panta 1. punktā, LESD 62. un 114. pantā. Saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu minētās direktīvas mērķis ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm [39]. Tamdēļ tās 3. pantā ir paredzēts, ka jāievēro koordinētajā jomā ietvertās prasības, kas ir spēkā pakalpojumu sniedzēja reģistrācijas dalībvalstī [40]. Ja Savienības likumdevējs būtu uzskatījis, ka šī mērķa sasniegšanai nepieciešams iekļaut koordinētajā jomā valsts tiesību normas, kuru izcelsme rodama krimināltiesībās, tas varēja pamatoties uz LESD 114. pantu, lai to darītu.

38 Spriedums, 2022. gada 27. aprīlis, *Airbnb Ireland* (C-674/20, EU:C:2022:303, 27. punkts).

39 Skat. spriedumu, 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe* (C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 46. punkts).

40 Skat. šo secinājumu 55. punktu.

99. Saskaņā ar LESD 114. panta 1. punktu Parlaments un Padome paredz pasākumus, lai tuvinātu dalībvalstu normatīvos vai administratīvos aktus, kuri attiecas uz iekšējā tirgus izveidi un darbību. Savienības likumdevējs var izmantot šo tiesību normu īpaši gadījumos, kad pastāv atšķirības starp valstu tiesiskajiem regulējumiem, ja šādas atšķirības var traucēt pamatbrīvībām vai radīt konkurences izkropļojumus un arī tiešu ietekmi uz iekšējā tirgus darbību [41]. Tad, ja nosacījumi LESD 114. panta kā juridiskā pamata izmantošanai ir izpildīti, Savienības likumdevējam nevar liegt izmantot šo juridisko pamatu, tāpēc ka šā panta 3. punktā minēto vispārējo interešu – kuru starpā ir drošība – aizsardzībai ir izšķiroša nozīme, izdarot izvēli [42].

100. Turklāt, ja uzskatītu, ka jebkurš valsts pasākums, kurš ietilpst krimināltiesību jomā, ir izslēgts no koordinētās jomas, dalībvalsts varētu viegli apiet Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidoto mehānismu – pietiktu ar to, ka dalībvalsts reglamentē informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, pieņemot tiesību normas, kam piemīt krimināltiesību iezīmes. Šāda pieeja jēdziena "koordinētā joma" interpretācijā varētu izraisīt šī mehānisma mērķa un tā lietderīgās iedarbības apdraudējumu.

101. Turklāt mani uzrunā Francijas valdības arguments, ka Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotā mehānisma īstenošana, lai sasniegtu informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti, var ietekmēt valsts noteikumu, kuru izcelsme ir rodama krimināltiesībās, teritoriālo piemērojamību. Ņemot to vērā, un, kā jau norādīju, šāda juridiska iedarbība iekļāvās Savienības likumdevēja kompetencēs. Turklāt iekšējā tirgus mehānismi, it īpaši tie, kas balstīti uz izcelsmes valsts principu, pēc definīcijas var ietekmēt valsts noteikumu teritoriālo piemērojamību.

102. Šajā ziņā, kā atzīst pati Francijas valdība, krimināltiesības nevar absolūti izslēgt no koordinētās jomas. Šī valdība uzskata, ka Direktīvas 2006/123/EK [43] 1. panta 5. punktā izmantoto risinājumu varētu pēc analoģijas attiecināt uz Direktīvu 2000/31. Krimināltiesību norma ietilpstot koordinētajā jomā, kas definēta otrās minētās direktīvas 2. panta h) punktā, ja tā īpaši reglamentē piekļuvi darbībai vai tādas darbības veikšanu un tādējādi apiet minētajā direktīvā paredzētos noteikumus [44].

103. Šajā ziņā jāatgādina, ka Direktīva 2006/123 tika pieņemta, pamatojoties uz EKL 47. panta 2. punktu un EKL 55. pantu, kuri atbilst attiecīgi LESD 53. panta 1. punktam un LESD 62. pantam. Šīs tiesību normas ir arī citētas to normu starpā, kuras ir Direktīvas 2000/31 juridiskais pamats.

104. Tamdēļ, ja Direktīva 2006/123 – kurā pašā ir noteikts, ka tā neietekmē krimināltiesību normas [45] un neskar krimināltiesības [46] – var ietekmēt krimināltiesību normu teritoriālo piemērojamību, to pašu var attiecināt uz Direktīvu 2000/31, kura reglamentē šo tiesību valsts noteikumus liberālāk. Šī otrā minētā direktīva nesatur nevienu tiesību normu, kas ir līdzīga

41 Skat. spriedumu, 2009. gada 10. februāris, Īrija/Parlaments un Padome (C-301/06, EU:C:2009:68, 63. punkts).

42 Skat. spriedumu, 2019. gada 3. decembris, Čehijas Republika/Parlaments un Padome (C-482/17, EU:C:2019:1035, 36. punkts).

43 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.).

44 Francijas valdība šo argumentu aizgūst no Direktīvas 2006/123 1. panta 5. punkta, kurš formulēts šādi: "Šī direktīva neskar dalībvalstu krimināltiesību normas. Dalībvalstis tomēr nedrīkst ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību, piemērojot krimināltiesību normas, kuras īpaši reglamentē vai ietekmē piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanu, tādējādi apejot šajā direktīvā paredzētos noteikumus".

45 Skat. Direktīvas 2006/123 1. panta 5. punktu.

46 Skat. Direktīvas 2006/123 12. apsvērumu.

Direktīvas 2006/123 1. panta 5. punktam. Runājot par atsaucēm uz krimināltiesībām, vienīgais, kas ir kopīgs šīm abām direktīvām, ir tas, ka to apsvērumos norādīts, ka tās nesaskaņo šo tiesību jomu [47].

105. Katrā ziņā rezultāts, ko paredzēts sasniegt ar šīm abām direktīvām, ir vienāds. Dalībvalsts nevar ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību iekšējā tirgū, kura tiek īstenota saskaņā ar vienā vai otrā no minētajām direktīvām paredzētajiem nosacījumiem, izmantojot savas valsts tiesību krimināltiesību normas.

106. Noslēgumā – tas, ka Direktīva 2000/31 tika pieņemta, pamatojoties uz EKL pantiem, kuri atbilst LESD 53. panta 1. punktam, LESD 62. pantam un LESD 114. pantam, nenozīmē, ka tiesību normas, kas ietilpst krimināltiesībās, ir izslēgtas no koordinētās jomas šīs direktīvas 2. panta h) punkta izpratnē.

e) Krimināltiesību īstenošana kā atkāpe no informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvas aprites

107. Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotā mehānisma loģiku, dalībvalsts, kas nav dalībvalsts, kurā informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējs ir reģistrēts, nevar principā piemērot šim pakalpojumu sniedzējam prasības, kuras ietilpst koordinētajā jomā. Atbilstoši šīs direktīvas 3. panta 4. punktam tāda dalībvalsts attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu tomēr var veikt pasākumus, ar kuriem atkāpjas no minētās direktīvas 3. panta 2. punktā minētā informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvas aprites principa, ja vien šie pasākumi atbilst vairākiem kumulatīviem nosacījumiem [48].

108. Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktu ierobežojošajam pasākumam jābūt nepieciešamam, lai nodrošinātu tostarp sabiedrisko kārtību, it īpaši kriminālpārkāpumu novēršanu, izmeklēšanu, atklāšanu un kriminālvajāšanu, ieskaitot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret kūdīšanu uz naidu rases, dzimuma, ticības vai tautības dēļ un personu cieņas un goda aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām. Uz pasākumiem, kas nepieciešami, lai nodrošinātu šādus vispārējo interešu mērķus, var attiekties krimināltiesības. Tālab varētu argumentēt – ja tiesību normas, kuru izcelsme rodama krimināltiesībās, tiktu izslēgtas no koordinētās jomas, nebūtu nepieciešams ļaut dalībvalstij atkāpties no Direktīvas 2000/31 3. panta 2. punkta, lai sasniegtu šos vispārējo interešu mērķus.

109. Tāpat Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzēts, ka dalībvalsts var atkāpties no tās 3. panta 2. punkta, ja tā ne tikai prasa dalībvalstij, kurā attiecīgā pakalpojuma sniedzējs ir reģistrēts, veikt pasākumus, bet arī paziņo Komisijai un minētajai dalībvalstij par savu nodomu veikt attiecīgos ierobežojošus pasākumus. Saskaņā ar šo pirmo minēto tiesību normu dalībvalstij, kura vēlētos veikt šādus atkāpes pasākumus, tomēr būtu jāpilda šie pienākumi, "neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar krimināllizmeklēšanu". Kaut arī šis iestarpinājums var radīt šaubas par interpretāciju, ir acīmredzams, ka tas atspoguļo Savienības likumdevēja gribu reglamentēt to tiesību normu īstenošanu, kuru izcelsme rodama krimināltiesībās, Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotā mehānisma kontekstā.

47 Skat. Direktīvas 2000/31 8. apsvērumu un Direktīvas 2006/123 12. apsvērumu, kuros precizēts, ka tā "nesaskaņo un neskar krimināltiesību normas". Tomēr dalībvalstīm nedrīkstētu būt iespēja, apejot šajā direktīvā paredzētos noteikumus, ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību, piemērojot krimināltiesību normas, kas īpaši ietekmē piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu.

48 Skat. šo secinājumu 30. punktu.

110. Tāpat šajā kontekstā – Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā minētais iestarpinājums ir precizēts tās 26. apsvērumā, kurā minēts, ka dalībvalstis saskaņā ar šajā direktīvā noteiktajiem noteikumiem var piemērot savus valsts noteikumus par krimināltiesībām un kriminālprocedūru ar nolūku veikt visus izmeklēšanas un citus pasākumus, kas vajadzīgi, lai atklātu un sauktu pie atbildības par kriminālpārkāpumiem, "šādā gadījumā neziņojot par šādiem pasākumiem Komisijai". No tā izriet, ka tādu valsts noteikumu piemērošana, kaut arī tā liek šķērsli sabiedrības informācijas pakalpojuma brīvai apritei, nav jāpaziņo atbilstoši minētās direktīvas 3. panta 4. punkta b) apakšpunktam. Kā ikviens cits pasākums, kurš ietilpst koordinētajā jomā, šiem valsts noteikumiem tomēr ir jāatbilst tās pašas direktīvas 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem nosacījumiem. No tā izriet, ka valsts krimināltiesību normas un kriminālprocesa normas pašas par sevi nav izslēgtas no koordinētās jomas.

f) Secinājumi

111. Visu iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ jākonstatē, ka attiecīgo pienākumu nevar izslēgt no koordinētās jomas tikai tā iemesla dēļ, ka tas ir krimināltiesību normu loģiskas sekas.

112. Tamdēļ es ierosinu uz pirmo jautājumu atbildēt tādējādi, ka pienākums īstenot tehniskus risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, nevar būt izslēgts no koordinētās jomas Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē tikai tā iemesla dēļ, ka šis pienākums ir tādu krimināltiesību vispārīgu un abstraktu normu loģiskas sekas, ar kurām noteikta rīcība tiek atzīta par noziedzīgu nodarījumu, par kuru var saukt pie krimināltiesības, un ko piemēro bez atšķirības ikvienai fiziskai un juridiskai personai.

3. Trešais jautājums

a) Par trešā jautājuma tvērumu

113. Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai, ņemot vērā faktu, ka individuālu pasākumu, kuri attiecas uz noteiktu pakalpojumu, noteikšana neļauj nodrošināt efektīvu Hartas 1. un 24. pantā un ECPAK 8. pantā garantēto pamattiesību aizsardzību, ir iespējams atkāpties no Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotā mehānisma, lai vienai pakalpojumu sniedzēju kategorijai noteiktu pienākumu, kas izriet no vispārīgām un abstraktām tiesību normām.

114. Iesniedzējtiesa balstās uz pieņēmumu, ka, ņemot vērā Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētos nosacījumus, individuālu pasākumu noteikšana nevar nodrošināt šādu aizsardzību. No tā izriet, ka minētās tiesas ieskatā iespēja noteikt šiem nosacījumiem atbilstošu pasākumu attiecībā uz komunikāciju pakalpojumu publicētāju tiešsaistē neatbilst prasībām, kas noteiktas ar pamattiesību aizsardzību.

115. Šādos apstākļos iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai, pieņemot, ka ar Direktīvu 2000/31 netiek pieļauts pienākums, kurš izriet no tādām vispārīgām un abstraktām tiesību normām kā šajā lietā aplūkotā, pakalpojumu galamērķa dalībvalsts var tomēr noteikt šādu pienākumu pakalpojumu sniedzējiem, kuri reģistrēti citās dalībvalstīs, izmantojot pamattiesības.

116. Šis jautājums rodas tikai tad, ja ir izpildīti trīs nosacījumi: pirmkārt, attiecīgais pienākums ietilpst koordinētajā jomā Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē, otrkārt, šī pienākuma piemērošana ierobežo šīs direktīvas 3. panta 2. punkta izpratnē informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti un, treškārt, minētais pienākums neatbilst minētās direktīvas 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

117. Šajā ziņā un kā izriet no manas pirmo divu jautājumu analīzes, attiecīgais pienākums ir prasība, kas ietilpst koordinētajā jomā Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē [49].

118. Turklāt iesniedzējtiesa labi apzinās, ka attiecīgais pienākums neatbilst Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Šis pienākums izriet no vispārīgām un abstraktām tiesību normām, kuras, kā norāda iesniedzējtiesa, tiek piemērotas bez atšķirības ikvienai fiziskai un juridiskai personai. Šajā ziņā Tiesa jau ir precizējusi, ka valsts pasākumus, kuriem ir vispārīgs un abstrakts tvērums, nevar kvalificēt kā "pasākumus, kas pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu" šīs direktīvas 3. panta 4. punkta izpratnē [50], ar kuriem pakalpojumu galamērķa dalībvalsts var ierobežot šāda pakalpojuma brīvu apriti.

119. Tamdēļ, pirms tiek izvērtēts trešais jautājums, iepriekš jānosaka, vai attiecīgais pienākums ierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti.

b) Par pakalpojumu brīvas aprites ierobežojumu

120. Uzskatu, ka Savienības likumdevējs ir precizējis, ka tāda pienākuma kā attiecīgais pienākums piemērošana pakalpojumu sniedzējam ierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti un ka, izņemot Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētās atkāpes, šo pienākumu nevar noteikt cita dalībvalsts, kas nav dalībvalsts, kurā pakalpojumu sniedzējs ir reģistrēts.

121. Saskaņā ar Direktīvas 2010/13 6.a panta 1. punktu dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka to jurisdikcijā esošu pakalpojumu sniedzēju sniegtos *audiovizuālo mediju pakalpojumus*, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, dara pieejamus vienīgi tādā veidā, lai nodrošinātu, ka nepilngadīgie parastos apstākļos tos nedzirdēs un neredzēs, un šādi pasākumi var ietvert vecuma pārbaudes rīkus.

122. Turklāt no Direktīvas 2010/13 28.a panta 1. punkta, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2000/31 3. panta 1. punktu, izriet, ka *video koplietošanas platformas* pakalpojuma sniedzējs ir tās dalībvalsts jurisdikcijā, kuras teritorijā tas veic uzņēmējdarbību. Turklāt Direktīvas 2010/13 28.b panta 1. punktā ir paredzēts, ka šī dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs veic piemērotus pasākumus, lai pasargātu nepilngadīgos no lietotāju veidotiem video, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai. Saskaņā ar šīs direktīvas 28.b panta 3. punktu, šie pasākumi attiecīgos gadījumos nozīmē tostarp izveidot un darbināt video koplietošanas platformu lietotāju vecuma pārbaudes sistēmas attiecībā uz šiem video.

[49] Skat. šo secinājumu 112. punktu.

[50] Skat. spriedumu, 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe* (C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 71. punkts).

123. Papildus, Regulas (ES) 2024/1083[51] 15. pantā ir izveidots mehānisms, kas ļauj katrai kompetentajai valsts regulatīvajai iestādei vai struktūrai prasīt saviem kolēģiem dalībvalstī, kurā pakalpojumu sniedzējs reģistrēts, veikt nepieciešamus un samērīgus pasākumus, lai pārbaudītu, ka video koplietošanas platformas pakalpojumu sniedzēji pilda Direktīvas 2010/13 28.b panta 1.–3. punktā paredzētos pienākumus. No šīs regulas 15. panta 1. punkta (neskarot Direktīvas 2000/31 3. pantu), lasot to kopsakarā ar tās 45. apsvērumu, izriet – ja šāda mehānisma izmantošana nenoved pie izlīguma, brīvību sniegt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts var ierobežot tikai tad, ja ir izpildīti Direktīvas 2000/31 3. pantā izklāstītie nosacījumi un ievērota tajā izklāstītā procedūra.

124. Neatkarīgi no tā, vai Regula 2024/1083 ir piemērojama *ratione temporis*[52] un vai komunikāciju pakalpojumi tiešsaistē, uz kuriem attiecas lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-190/24, ietver arī pakalpojumus, kuri nav video koplietošanas platformas šīs regulas izpratnē, šīs regulas 15. pants apstiprina, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies atgādināt no Direktīvas 2000/31 3. panta izrietošo principu, atbilstoši kuram nepilngadīgo aizsardzības nodrošināšanai nepieciešamos pasākumus, kas minēti Direktīvas 2010/13 28.b panta 1.–3. punktā, pieņem un piemēro tā dalībvalsts, kurā attiecīgais informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējs ir reģistrēts tādējādi, ka pasākumi šajā jomā, ko pieņem cita dalībvalsts, ietekmē šīs pirmās minētās dalībvalsts jurisdikciju un ierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti.

125. Tādēļ jākonstatē, ka tāds pienākums īstenot tehniskus risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, kā šajā lietā aplūkotais, principā ierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti.

126. Vēlos precizēt, ka šis apsvērums attiecas ne tikai uz šādu pienākumu, kurš izriet no krimināltiesību vispārīgām un abstraktām normām, bet arī uz brīdinājumu, ko kompetentā iestāde var nosūtīt komunikāciju pakalpojuma publicētājam tiešsaistē.

127. Lai izpildītu Direktīvas 2010/13 28.b panta 2. punktā paredzēto pienākumu, tiešsaistes platformu operatoriem ir ne tikai jāierobežo piekļuve pornogrāfiska rakstura saturam, bet arī jāievieš risinājums, kas efektīvi aizsargā nepilngadīgos no pornogrāfiska satura, un tas izraisa izmaiņas veidā, kā tie veic informācijas sabiedrības pakalpojuma darbību.

128. Tāpat, lai arī 2020. gada 30. jūlija likuma 23. pants liek domāt, ka brīdinājums var tikt nosūtīts pakalpojumu sniedzējam (viena vienīga) pornogrāfiska satura dēļ, 2021. gada 7. oktobra dekrēta 3. pants rosina domāt, ka šis pasākums attiecas uz tehnisko procesu, kas ieviests, lai nodrošinātu, ka lietotāji, kuri vēlas piekļūt pakalpojumam, ir pilngadīgi.

129. Visu iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ jāuzskata, ka pienākums īstenot tehniskus risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, principā ierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti. Lai noteiktu šādu pienākumu citā dalībvalstī reģistrētam pakalpojumu sniedzējam, dalībvalstij jāizpilda Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētie nosacījumi.

130. Tagad pievērsīšos trešā jautājuma galvenajam problēmjautājumam – Direktīvā 2000/31 paredzēto prasību saskaņošana ar prasībām, kas saistītas ar pamattiesību aizsardzību.

[51] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2024. gada 11. aprīlis), ar ko izveido vienotu satvaru mediju pakalpojumiem iekšējā tirgū un groza Direktīvu 2010/13/ES (Eiropas Mediju brīvības akts) (OV L, 2024/1083).

[52] No Regulas 2024/1083 29. panta izriet, ka 15. pantu piemēro, sākot ar 2025. gada 8. maiju.

c) Pamattiesību piemērošana, lai atkāptos no Direktīvas 2000/31 3. panta 1. un 2. punkta

131. Kā norādījusi Komisija, trešais jautājums rosina domāt, ka tai raksturīgo robežu dēļ Direktīva 2000/31 neatbilst prasībām, kas saistītas ar Hartas 1. un 24. pantā, kā arī ECPAK 8. pantā garantētajām pamattiesībām.

132. Tomēr no Direktīvas 2000/31 10. apsvēruma izriet, ka mehānisms, kas ar to izveidots tās 3. pantā, lai elektroniskajai tirdzniecībai garantētu telpu bez iekšējām robežām, nodrošina augstu vispārējo interešu mērķu aizsardzības līmeni, it īpaši nepilngadīgo aizsardzību.

133. Šajā ziņā, kā esmu norādījis [53], šis mehānisms it īpaši balstās uz principa par kontroli izcelsmes dalībvalstī piemērošanu. Atbilstoši šim principam katrai dalībvalstij kā informācijas sabiedrības pakalpojumu izcelsmes dalībvalstij jāreglamentē šie pakalpojumi un tālab jāaizsargā Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā minētie sabiedrības interešu mērķi [54]. Šo mērķu vidū ir sabiedriskās kārtības aizsardzība, kas, ņemot vērā šīs tiesību normas formulējumu un šīs direktīvas 10. apsvērumu, ietver nepilngadīgo aizsardzību. Tamdēļ izcelsmes dalībvalsts veiktajai kontrolei jānodrošina efektīva šī mērķa aizsardzība ne tikai izcelsmes dalībvalsts un tās pilsoņu interesēs, bet arī citu dalībvalstu un to pilsoņu interesēs [55].

134. Turklāt Direktīva 2000/31 balstās arī uz savstarpējas atzīšanas principu, atbilstoši kuram katra dalībvalsts, būdama informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalsts, nodrošina šādu pakalpojumu brīvu apriti. Tādēļ galamērķa dalībvalstij jāuzskata, ka dalībvalsts, kurā pakalpojumu sniedzējs ir reģistrēts, atbilstošā līmenī nodrošina nepilngadīgo aizsardzības vispārējo interešu mērķi. Ja šādas aizsardzības nav, vienīgā iespēja šīs pirmās dalībvalsts rīcībā, lai šo situāciju vērstu par labu, ir noteikt pasākumus atbilstoši šīs direktīvas 3. panta 4. punkta prasībām.

135. Šajā ziņā Direktīva 2010/13 atbilst prasībām, kas noteiktas nepilngadīgo aizsardzībai. It īpaši saskaņā ar tās 28.b pantu dalībvalsts nodrošina, ka tajā reģistrētie video koplietošanas platformu pakalpojuma sniedzēji piemēro atbilstošus pasākumus, lai aizsargātu nepilngadīgos. Šie pasākumi var būt vecuma pārbaudes sistēmas izveide [56]. Ja izcelsmes dalībvalsts nenodrošina nepieciešamo nepilngadīgo aizsardzības līmeni, galamērķa dalībvalsts var piemērot šīs direktīvas 3. panta 4. punktā paredzētos pasākumus.

136. Nepilngadīgo aizsardzības vispārējo interešu mērķis, kas izvirzīts ar attiecīgo valsts pasākumu, tiek aizsargāts, pirmkārt, īstenojot principu par kontroli izcelsmes dalībvalstī, saskaņā ar šim nolūkam Direktīvā 2010/13 paredzētajām tiesību normām, un, otrkārt, ar atkāpes mehānismu, uz kuru citas dalībvalstis var atsaukties atsevišķos gadījumos un ievērojot Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētos nosacījumus.

53 Skat. šo secinājumu 31. punktu.

54 Skat. spriedumus *Google Ireland* u.c. (43. punkts), kā arī 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe* (C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 56. punkts).

55 Direktīvas 2000/31 22. apsvērumā ir izklāstīts, ka "informācijas sabiedrības pakalpojumus vajadzētu pārraudzīt darbības avotā, lai nodrošinātu sabiedrības interešu mērķu efektīvu aizsardzību ne tikai [tās dalībvalsts] pilsoņiem, [kurā pakalpojumu sniedzējs ir reģistrēts], bet gan visiem [Savienības] pilsoņiem". Skat. manus secinājumus lietās *Airbnb Ireland* u.c. (no C-662/22 līdz C-667/22, EU:C:2024:18, 147. punkts).

56 Skat. šo secinājumu 122. punktu.

137. Tādējādi Savienības likumdevējs ir nodrošinājis, ka iekšējā tirgus prasības ir salāgotas ar pamattiesību aizsardzības prasībām. Uzskats, ka mehānismi, kas šim nolūkam paredzēti Direktīvās 2000/31 un 2010/13, neatbilst prasībām, kas paredzētas Hartas 1. un 24. pantā, nozīmētu, ka tiek apšaubīta šo abu direktīvu spēkā esamība.

138. Vēl svarīgāk – šie mehānismi atspoguļo starp visām dalībvalstīm panākto vienoto nostāju par šo valstu atbildību nepilngadīgo aizsardzībā pret kaitīgu saturu telpā bez iekšējām robežām elektroniskajai tirdzniecībai. Minēto mehānismu apšaubīšana apdraudētu to efektivitāti un dalībvalstu savstarpējo uzticēšanos.

139. Turklāt, lai arī Tiesa ir atzinusi, ka dalībvalsts var atsaukties uz pamattiesībām, lai panāktu to aizsardzību, ja neviena cita atvasināto tiesību norma to nenodrošina, šis risinājums bija saistīts ar kontekstu, kurā Savienības tiesību juridiskais akts neietvēra nevienu izņēmuma mehānismu, kas šai dalībvalstij sniegtu iespēju garantēt attiecīgās pamattiesības[57]. Taču Direktīvā 2000/31 šāds mehānisms ir izveidots tās 3. panta 4. punktā un tādēļ šis judikatūras virziens nav attiecināms uz šo lietu.

140. Tālab uz trešo jautājumu jāatbild, ka apstāklis, ka individuālu pasākumu noteikšana attiecībā uz noteiktu pakalpojumu nevar nodrošināt Hartas 1. un 24. pantā un ECPAK 8. pantā garantēto pamattiesību aizsardzību, neļauj atkāpties no Direktīvas 2000/31 3. pantā izveidotā mehānisma, lai vienai pakalpojumu sniedzēju kategorijai piemērotu pienākumu, kas izriet no vispārīgām un abstraktām tiesību normām.

E. Lieta C-190/24

1. Par pirmo jautājumu

141. Pirmā jautājuma mērķis ir noskaidrot, vai koordinētā joma, kā tā definēta Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā, ietver aizliegumu ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem šā pakalpojuma ietvaros tālākizplatīt jebkādu ziņojumu vai norādi, ko snieguši lietotāji un kas var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no pārbaudēm uz ceļiem, neraugoties uz apstākli, ka šis aizliegums neattiecas uz nevienu no jomām, kas reglamentētas ar šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām.

142. Atgādinu – kā izriet no maniem apsvērumiem attiecībā uz otro jautājumu lietā C-188/24, koordinētā joma, kā tā definēta Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā, ietver prasības, kuras attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, arī tad, ja šīs prasības neattiecas uz jomām, kas reglamentētas ar šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām[58].

143. Tamdēļ, lai atbildētu uz šo jautājumu, jāpārbauda, vai aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ir prasība, kas ietilpst koordinētajā jomā.

[57] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 5. aprīlis, *Aranyosi* un *Căldăraru* (C-404/15 un C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 80.–83. un 88. punkts).

[58] Skat. šo secinājumu 64. punktu.

144. Šajā ziņā jānorāda, ka aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ietekmē informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu. Lai ievērotu šādu aizliegumu, pakalpojuma sniedzējam jāierobežo vai jāaptur sava pakalpojuma parastā darbība un tādējādi attiecīgā darbība jāveic īpašā veidā. Šajā gadījumā apstāklis, ka aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums uzliek pakalpojumu sniedzējam pienākumu ierobežot sava pakalpojuma darbību tikai atsevišķos gadījumos un attiecībā uz konkrētu pārbaudi uz ceļiem, negroza no šī aizlieguma izrietošā pienākuma būtību. Taču šis apstāklis var izrādīties nozīmīgs, veicot pārbaudi ar mērķi noteikt, vai minētais aizliegums ierobežo pakalpojumu brīvu apriti Direktīvas 2000/31 3. panta 2. punkta izpratnē, vai arī ar to tiek ievēroti šīs direktīvas 3. panta 4. punktā paredzētie nosacījumi.

145. Turklāt jāatgādina, ka aplūkoto tālākizplatīšanas aizliegumu papildina sods[59] – tādējādi aizlieguma ievērošana ir informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības likumīgas veikšanas nosacījums.

146. Šādos apstākļos uz pirmo jautājumu jāatbild, ka koordinētā joma, kā tā definēta Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā, ietver aizliegumu ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem šā pakalpojuma ietvaros tālākizplatīt jebkādu ziņojumu vai norādi, ko snieguši lietotāji un kas var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no pārbaudēm uz ceļiem, neraugoties uz apstākli, ka šis aizliegums neattiecas uz nevienu no jomām, kas reglamentētas ar šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām.

2. Par otro jautājumu

a) Prejudiciālā jautājuma tvērums un pārformulēšana

147. Otrais jautājums, kā to formulējusi iesniedzējtiesa, būtībā attiecas uz to, vai aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ir izslēgts no koordinētās jomas Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē tā iemesla dēļ, ka tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu to pārbaužu uz ceļiem efektivitāti, kuras tiek veiktas, lai aizturētu personas, kas tiek meklētas par sevišķi smagu vai smagu noziegumu izdarīšanu vai kas apdraud sabiedrisko kārtību vai drošību.

148. Šajā ziņā šis formulējums liek domāt, ka jautājums attiecas uz to, vai aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ietilpst koordinētās jomas Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē piemērošanas jomā.

149. Turklāt šis jautājums ir atsauce uz Direktīvas 2000/31 26. apsvērumu (“lai gan [..] 26. apsvērumā ir precizēts, ka”), kurā izklāstīts, ka “dalībvalstis [..] var piemērot savus valsts noteikumus par krimināltiesībām un kriminālprocedūru ar nolūku veikt visus izmeklēšanas un citus pasākumus, kas vajadzīgi, lai noteiktu un iesūdzētu kriminālpārkāpumus [..]”. Šī atsauce, kuru ievada saiklis “lai gan”, ļauj saprast, ka iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ir izslēgts no koordinētās jomas šīs direktīvas 2. panta h) punkta izpratnē tā iemesla dēļ, ka tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu to pārbaužu uz ceļiem efektivitāti, kuras tiek veiktas, lai aizturētu personas, kas tiek meklētas par noziegumu vai kriminālpārkāpumu izdarīšanu vai kas apdraud sabiedrisko kārtību vai drošību.

[59] Skat. šo secinājumu 13. punktu.

150. Norādu, ka *Coyote System* uzskata – ja aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ietilpst koordinētajā jomā, tas nevar būt šajā jomā ietilpstošs pasākums, ar kuru informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalsts var atkāpties no Direktīvas 2000/31 3. panta 2. punktā paredzētā principa un ierobežot šo pakalpojumu brīvu apriti.

151. Šajā ziņā *Coyote System* apgalvo, ka, pretēji tam, kas prasīts Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā, valsts pasākums, ar ko noteikts aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums, neattiecas uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu. Taču tās ieskatā šis aizliegums, atsaucoties uz sprieduma *Google Ireland* u.c.[60] formulējumu, kurš minēts iesniedzējtiesas nolēmumā, esot "vispārēj[s] un abstrakt[s] pasākum[s], kas attie[cas] uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu vispārīgu kategoriju un [ir] vienādi piemērojam[s] visiem šīs kategorijas pakalpojumu sniedzējiem"[61].

152. Raugoties no šāda viedokļa, iesniedzējtiesa ar otro jautājumu aicina Tiesu pievērsties jautājumam, vai ar Direktīvas 2000/31 3. pantu netiek pieļauts tālākizplatīšanas aizliegums, ko Francijas Republika, būdama informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalsts, vēlas noteikt citās dalībvalstīs reģistrētiem pakalpojumu sniedzējiem.

153. Tāpat šajā kontekstā Francijas valdība rakstveida apsvērumos ir piedāvājusi citu aplūkotā tālākizplatīšanas aizlieguma likumības analīzes skatpunktu. Būtībā šis aizliegums neierobežojot pakalpojumu brīvu apriti un tālab neesot pakļauts Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Lai pamatotu savu apgalvojumu, šī valdība balstās uz šīs direktīvas 14. panta 3. punktu, kurš attiecas uz glabāšanas pakalpojumu sniedzējiem nosūtītiem rīkojumiem.

154. Šāda argumentācija var ietekmēt aplūkotā tālākizplatīšanas aizlieguma atbilstību Direktīvai 2000/31. Tamdēļ es ierosinu izvērtēt arī šo analīzes virzienu, lai sniegtu iesniedzējtiesai visus Savienības tiesību interpretācijas elementus, kas tai varētu būt noderīgi, lai lemtu par attiecīgo valsts tiesību normu atbilstību šai direktīvai.

155. Šajā nolūkā ierosinu pārformulēt otro jautājumu un uzskatīt, ka ar to iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai ar Direktīvas 2000/31 3. pantu netiek pieļauts ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojuma lietotāju sniegtu ziņojumu vai norāžu tālākizplatīšanas aizliegums, ko šo pakalpojumu galamērķa dalībvalsts paredz noteikt minēto pakalpojumu operatoriem, kuri reģistrēti citās dalībvalstīs.

b) Analīzes struktūra

156. Rakstveida apsvērumos Francijas valdība norāda, ka aplūkotā tālākizplatīšanas aizlieguma likumības vērtējums, ņemot vērā Direktīvu 2000/31, esot jāsāk ar tās 14. panta 3. punktā minēto rīkojumu problēmjautājuma analīzi, kuri nav pakļauti tās 3. pantā paredzētajām prasībām tā iemesla dēļ, ka tie neierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti.

157. Direktīvas 2000/31 kontekstā jautājumam par to, vai valsts pasākums ierobežo pakalpojumu brīvu apriti, ir nozīme tikai tad, ja šis pasākums ir prasība, kas ietilpst koordinētajā jomā šīs direktīvas 2. panta h) punkta izpratnē. No šīs direktīvas 3. panta 2. punkta izriet, ka dalībvalstis

60 60. punkts.

61 Ņemot vērā *Conseil d'État* (Valsts padomes) valsts ziņotāja sniegtos secinājumus pamatlietās, šķiet, ka tāda ir arī viņa nostāja, jo viņš uzskata, ka "lieta [C-190/24] attiecas uz prasībām, kuras attiecas uz tādu pakalpojumu sniedzēju darbības veikšanu, kuri ietilpst informācijas sabiedrības pakalpojumu kategorijā. Strīdīgie noteikumi ir vispārīgi un abstrakti, tie neattiecas uz "noteiktu pakalpojumu".

koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nevar ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts [62]. Valsts pasākumam, kurš rada šādu ierobežojumu, bet neietilpst koordinētajā jomā, nav nozīmes, ņemot vērā minētās direktīvas 3. pantu.

158. Balstoties šo apsvērumu, pirmkārt, es pārbaudīšu, vai, ņemot vērā ar to izvirzītos mērķus, aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ir izslēgts no koordinētās jomas (c) iedaļa), otrkārt, pievērsīšos Francijas valdības argumentācijai, ka šis aizliegums neierobežo pakalpojumu brīvu apriti (d) iedaļa), un treškārt, īsumā izvērtēšu *Coyote System* argumentu, ka minētais aizliegums neatbilst Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem (e) nodaļa).

c) Sabiedriskās kārtības un drošības aizsardzība

159. Jautājums, kurš rodas, ir par to, vai aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ir izslēgts no koordinētās jomas tā iemesla dēļ, ka tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu tādu pārbaužu efektivitāti, ko veic uz ceļiem nolūkā aizturēt personas, kuras tiek meklētas par sevišķi smagu vai smagu noziegumu izdarīšanu vai kuras apdraud sabiedrisko kārtību vai drošību.

160. Šajā ziņā, pirmām kārtām un kā jau norādīju [63], valsts pasākumu nevar izslēgt no koordinētās jomas tikai tā iemesla dēļ, ka tas ir krimināltiesību normu loģiskas sekas. Tamdēļ *a fortiori* nav iemesla uzskatīt, ka pasākums, kas nepieciešams, lai veicinātu krimināltiesību īstenošanu vai tādu vispārējo interešu mērķu kā sabiedriskā kārtība vai sabiedriskā drošība aizsardzību, esot izslēgts no minētais jomas.

161. Otrām kārtām, ne tāda vispārējo interešu mērķa būtība, kuru dalībvalsts vēlas aizsargāt, izmantojot valsts pasākumu, ne fakts, ka šis pasākums ir nepieciešams, lai to sasniegtu, nav izšķiroši, lai to kvalificētu par "koordinētajā jomā ietilpstošu prasību". Lai konstatētu, ka valsts pasākums ir šāda prasība, jāpārbauda tā mērķis un jāpārliecinās, vai tas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu vai tā darbības veikšanu [64].

162. Trešām kārtām, Direktīvas 2000/31 kontekstā vispārējo interešu mērķiem ir īpaša loma, kas atšķiras no attiecīgā pasākuma mērķa lomas. Būtībā dalībvalsts var balstīties uz šīs direktīvas 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā uzskaitītajiem mērķiem, lai, izmantojot koordinētajā jomā ietilpstošu pasākumu, atkāptos no informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvas aprites principa. Sabiedriskās kārtības aizsardzība, it īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un krimināvajāšana, kā arī sabiedriskās drošības aizsardzība ietilpst šajos vispārējo interešu mērķos.

163. Ceturtām kārtām, Direktīvas 2000/31 26. apsvēruma daļā, uz kuru uzmanību vērš iesniedzējtiesa, ir izklāstīts, ka dalībvalstis var piemērot savus valsts noteikumus par krimināltiesībām un kriminālprocedūru ar nolūku veikt visus izmeklēšanas un citus pasākumus, kas vajadzīgi, lai atklātu un sauktu pie atbildības par kriminālpārkāpumiem. Jānorāda, ka šajā apsvērumā arī precizēts, ka dalībvalstis var šo iespēju izmantot saskaņā ar šajā direktīvā noteiktajiem noteikumiem. Kā jau norādīju šo secinājumu 110. punktā, Direktīvā 2000/31 ir paredzēti nosacījumi, kurus ievērojot, galamērķa dalībvalsts var piemērot pasākumus, kuri nepieciešami, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus un sauktu pie atbildības par tiem. Kā ikviens cits pasākums, kurš ietilpst koordinētajā jomā, ar kuru galamērķa dalībvalsts

62 Skat. šo secinājumu 30. punktu.

63 Skat. šo secinājumu 111. punktu.

64 Skat. šo secinājumu 69. punktu.

paredz ierobežot pakalpojumu brīvu apriti, Direktīvas 2000/31 26. apsvērumā minētajiem pasākumiem ir vismaz jāatbilst tās 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem nosacījumiem. No tā secinu, ka pasākumi, kas nepieciešami, lai atklātu noziedzīgus nodarījumus un sauktu pie atbildības par tiem, nav izslēgti no koordinētās jomas.

164. Tālab pasākumu, kurš attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, nevar izslēgt no koordinētās jomas tikai tā iemesla dēļ, ka tas atbilst sabiedriskās kārtības un drošības aizsardzības vispārējo interešu mērķim.

165. Tādēļ starpposma secinājumā jāuzskata, ka aplūkoto tālākizplatīšanas aizliegumu nevar izslēgt no koordinētās jomas Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē tā iemesla dēļ, ka tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu tādu pārbaužu efektivitāti, ko veic uz ceļiem nolūkā aizturēt personas, kuras tiek meklētas par noziegumu un kriminālpārkāpumu izdarīšanu vai kuras apdraud sabiedrisko kārtību vai drošību.

d) Rīkojumi, kuri neierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti

1) Problēmas izklāsts

166. No līdz šim veiktās analīzes izriet, ka aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums patiešām ietilpst koordinētajā jomā.

167. Turklāt ar Direktīvu 2000/31 *a priori* tiek pieļauts tālākizplatīšanas aizliegums, ko informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalsts paredz noteikt citās dalībvalstīs reģistrētiem šo pakalpojumu operatoriem, ja vien tas atbilst šīs direktīvas 3. panta 4. panta a) un b) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem. Ja šie nosacījumi ir izpildīti, informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalsts, piemērojot koordinētajā jomā ietilpstošus pasākumus, var ierobežot šo pakalpojumu brīvu apriti.

168. Taču Francijas valdība norāda, ka aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums neierobežo pakalpojumu brīvu apriti, tādējādi uz to neattiecoties Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētie nosacījumi.

169. Konkrētāk – šīs valdības ieskatā uz šo aizliegumu attiecas Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punkts, un tas pats par sevi neierobežo brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts šīs direktīvas 3. panta 2. punkta izpratnē. Tādu aizliegumu varot noteikt ikvienam pakalpojumu sniedzējam neatkarīgi no dalībvalsts, kurā tas reģistrēts, un informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalstij, kas vēlētos nosūtīt šādu rīkojumu, nekādā gadījumā nebūtu pienākuma ievērot minētās direktīvas 3. panta 4. punktā paredzēto atkāpes procedūru.

2) Vērtējums

170. Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punktā tostarp ir paredzēts, ka šis pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu.

171. Iesākumā jānorāda, ka Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punktā minēto rīkojumu var izdot gan pakalpojumu sniedzēja reģistrācijas dalībvalsts, gan attiecīgā pakalpojuma galamērķa dalībvalsts [65].

172. Šajā ziņā, lai arī ar Direktīvas 2000/31 3. panta 1. punktu ikviens informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējs ir pakļauts savas reģistrācijas dalībvalsts kontrolei, šī panta 4. punktā ir paredzēts, ka attiecībā uz šiem pakalpojumu sniedzējiem pasākumus var noteikt cita dalībvalsts saskaņā ar pēdējā minētajā tiesību normā šim nolūkam paredzētajiem nosacījumiem. Jāuzsver, ka šie nosacījumi attiecas nevis uz šīs otras dalībvalsts kompetenci, bet gan uz pasākumu, kuru tā vēlas noteikt attiecīgajam pakalpojumu sniedzējam.

173. Turklāt Direktīva 2000/31 pati par sevi nereglamentē dalībvalstu tiesu un citu iestāžu kompetenču un lēmumu pieņemšanas pilnvaru sadali. Šīs direktīvas 1. panta 4. punktā it īpaši ir paredzēts, ka tā nerisina jautājumu par tiesu jurisdikciju, ko reglamentē it īpaši Regula (ES) Nr. 1215/2012 [66]. Turklāt administratīvo iestāžu teritoriālo kompetenci nosaka publisko tiesību normas, un šī direktīva tādas nesatur.

174. Ņemot vērā šo kontekstu, jāizvērtē Francijas valdības arguments par to, ka aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums kā Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punktā minētais rīkojums nav pakļauts tās 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

175. No Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punkta izriet, ka šis pants neietekmē tiesu vai administratīvo iestāžu tiesības izdot rīkojumus izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu. Šī panta 1. punktā ir tikai paredzēti nosacījumi, kādos glabāšanas pakalpojuma sniedzēju var atbrīvot no atbildības par informāciju, kas tiek glabāta pēc lietotāju pieprasījuma. Sākotnēji, šķiet, var šaubīties, ka minētās direktīvas 14. panta 3. punkts var izslēgt tās 3. panta piemērošanu.

176. Tomēr uzskatu, ka iemesls, kura dēļ tāds rīkojums, uz kuru var attiekties Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punkts, var nebūt pakļauts tās 3. pantā paredzētajiem nosacījumiem, ir rodams nevis šajā pirmajā minētajā tiesību normā, bet gan otrajā minētajā tiesību normā. No 3. panta 2. punkta izriet, ka dalībvalsts, kas nav pakalpojuma sniedzēja reģistrācijas dalībvalsts, nevar ierobežot informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanas brīvību ar koordinētajā jomā ietilpstošiem pasākumiem. Manā ieskatā, ievērojot atsevišķus nosacījumus, rīkojums, kas attiecas uz individualizētu pārkāpumu, var neierobežot šādu pakalpojumu sniegšanas brīvību.

177. Šajā ziņā un pirmām kārtām, Direktīvas 2000/31 18. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar valsts tiesību aktiem attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumu darbību iespējas ierosināt sūdzības tiesā ļauj pieņemt pasākumus, kas paredzēti iespējamo pārkāpumu likvidēšanai un iesaistīto interešu tālākas vājināšanas novēršanai. Ja katrai dalībvalstij jāparedz iespēja noteikt šādus pasākumus, rīkojumam, kura mērķis ir izbeigt vai novērst individualizētu pārkāpumu, ko pakalpojumu sniedzējam nosūtījusi dalībvalsts, kas nav tā reģistrācijas dalībvalsts, ir ierobežota spēja ierobežot informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti. Lai arī šī tiesību norma atsaucas tikai uz prasībām tiesā, atbilde uz jautājumu par to, vai rīkojums ierobežo pakalpojumu brīvu apriti, raugoties no to saņēmēja skatpunkta, ir atkarīga nevis no izdevējiestādes veida, bet no attiecīgā rīkojuma būtības un materiāltiesiskā satura.

[65] Skat. arī manus secinājumus lietā *Google Ireland* u.c. (C-376/22, EU:C:2023:467, 47. un 50. punkts), kuros es minēju iespēju veikt šādu interpretāciju. Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punktā šai kompetencei nav piešķirta ekskluzivitāte.

[66] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.).

178. Otrām kārtām, kā pamatoti norāda Francijas valdība, šo interpretāciju apstiprina arī spriedums *Glawischnig-Piesczek*[67]. Šajā spriedumā Tiesa neapšaubīja tāda rīkojuma atbilstību Direktīvai 2000/31, ko Austrijas tiesa bija nosūtījusi Īrijā reģistrētam glabāšanas pakalpojumu sniedzējam, un kas attiecās uz saturu, kurš ir identisks vai līdzvērtīgs informācijai, kas atzīta par nelikumīgu[68]. Šādi rīkojoties, Tiesa lika uzsvaru nevis uz attiecīgā rīkojuma tiesas raksturu, bet uz tā priekšmetu.

179. Trešām kārtām, Savienības likumdevējs ir apstiprinājis šo interpretāciju Regulā (ES) 2022/2065[69]. Tās 38. apsvērumā ir precizēts, ka rīkojumi vērsties pret konkrētu nelikumīgu saturu principā neierobežo starpniecības pakalpojumu brīvu apriti, tādējādi Direktīvas 2000/31 3. pants tiem nav piemērojams[70].

180. Visu šo iemeslu dēļ uzskatu, ka rīkojums vērsties pret konkrētu nelikumīgu saturu, kura mērķis ir izbeigt vai novērst individualizētu pārkāpumu, nav pakļauts Direktīvas 2000/31 3. pantā paredzētajiem nosacījumiem, ja vien tas neierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti. Šis konstatējums jāsaprot šauri, lai neapdraudētu šajā pantā izveidoto mehānismu. Šādam rīkojumam jātiecas novērst individualizētu pārkāpumu, neietekmējot pārējā daļā informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu. Tādējādi, piemēram, adresāts, kurš saņem rīkojumu rīkoties, nevar būt spiests mainīt veidu, kā tas organizē savu darbību pašu par sevi.

181. Jautājums, kurš rodas, ir par to, kāda ir šādu rīkojumu rīkoties, kuri neierobežo pakalpojumu brīvu apriti Direktīvas 2000/31 3. panta 2. punkta izpratnē, saikne ar tās 14. panta 3. punktā minētajiem rīkojumiem.

182. Šajā ziņā jānorāda, ka šīm abām tiesību normām ir atšķirīgas funkcijas[71]. Turklāt Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punktā ir skaidra atsauce uz dalībvalstu juridiskajām sistēmām un, šķiet, tas atstāj tām rīcības brīvību attiecībā uz rīkojumu izdošanu. Es gan neapgalvotu, ka ikviens rīkojums, ko var nosūtīt pakalpojumu sniedzējam, izmantojot šo tiesību normu, neierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti. Taču uzskatu, ka visu šo pasākumu mērķis ir vienāds, proti, izbeigt vai novērst individualizētu pārkāpumu, vēršoties pret konkrētu nelikumīgu saturu.

183. Šādos apstākļos tagad rodas jautājums, vai attiecīgais valsts pasākums ierobežo pakalpojumu brīvu apriti.

67 Spriedums, 2019. gada 3. oktobris (C-18/18, EU:C:2019:821).

68 Jāprecizē, ka no šī sprieduma gūtās atziņas var nebūt izšķirošas. Lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, iesniedzējtiesa nebija lūgusi interpretēt Direktīvas 2000/31 3. pantu. Turklāt Tiesa pārformulēja prejudiciālos jautājumus un izvērtēja šo direktīvu kopumā. Vēl jo vairāk, Tiesa būtu varējusi uzskatīt, ka tai nav jāinterpretē šī tiesību norma, vai ka minētās direktīvas 3. panta 4. punktā paredzētie nosacījumi bija izpildīti.

69 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2022. gada 19. oktobris) par digitālo pakalpojumu vienoto tirgu un ar ko groza Direktīvu 2000/31/EK (Digitālo pakalpojumu akts) (OV 2022, L 277, 1. lpp.).

70 Regulas 2022/2065 38. apsvērumā ir izklāstīts, ka "uz rīkojumiem vērsties pret nelikumīgu saturu un sniegt informāciju attiecas noteikumi, kas aizsargā tās dalībvalsts kompetenci, kurā iedibināts attiecīgais pakalpojumu sniedzējs, un noteikumi, kas noteiktos gadījumos paredz [Direktīvas 2000/31] 3. pantā izklāstītās iespējamās atkāpes no minētās kompetences, tikai tad, ja ir izpildīti minētā panta nosacījumi. Ņemot vērā, ka rīkojumi vērsties pret nelikumīgu saturu ir attiecīgi saistīti ar īpašiem nelikumīga satura un informācijas elementiem, gadījumos, kad tie ir adresēti citā dalībvalstī iedibinātiem starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, tie principā neierobežo minēto pakalpojumu sniedzēju brīvību sniegt savus pakalpojumus citās valstīs. Tādēļ uz minētajiem rīkojumiem neattiecas [šīs direktīvas] 3. pantā izklāstītie noteikumi".

71 Šajā nozīmē saiknes starp Direktīvas 2000/31 3. pantu un Regulu 2022/2065 kontekstā skat. Husovec, M., *Principles of the Digital Services Act*, *Cambridge University Press*, 2024, 153. lpp., kā arī Wilman, F., no Wilman, F., Kaleda, S. L., Loewenthal, P. J., *The EU Digital Services Act. A Commentary*, *Oxford University Press*, Oksforda 2024, 56. lpp.

3) Aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums

184. Atgādinājumam – no manas analīzes izriet, ka rīkojums vērsties pret konkrētu nelikumīgu saturu, kura mērķis ir izbeigt vai novērst individualizētu pārkāpumu, var neizraisīt to, ka tiek ierobežota informācijas sabiedrības pakalpojumu brīva aprite [72].

185. Šajā lietā nedz informācija par pārbaudēm uz ceļiem, ko dara zināmu ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma lietotāji, nedz šīs informācijas nosūtīšana, ko veic šie lietotāji, pati par sevi nav nelikumīga. Taču šī pakalpojuma operatora veikta šīs informācijas izplatīšana, neievērojot aizliegumu, kuru noteikusi kompetentā iestāde, ir nelikumīga un šī nelikumība, šķiet, rodas brīdī, kad rīkojums tiek paziņots attiecīgajam operatoram [73]. Tādējādi, pirmkārt, aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums neattiecas uz konkrētu nelikumīgu saturu un, otrkārt, tā mērķis nav izbeigt vai novērst individualizētu pārkāpumu, bet tas var izraisīt šādu pārkāpumu no aizlieguma adresāta puses, ja tas to neievēro.

186. Šim aizliegumam tātad nav iezīmju, kas piemīt rīkojumam vērsties pret konkrētu nelikumīgu saturu, kura mērķis ir izbeigt vai novērst individualizētu pārkāpumu un kurš neierobežotu informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti.

e) Pasākumu, kas attiecas uz noteiktu pakalpojumu, noteikšana

187. No Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta izriet, ka pasākumam, ar kuru pakalpojumu galamērķa dalībvalsts var atkāpties no šīs direktīvas 3. panta 2. punkta, jāattiecas uz "noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu". Spriedumā *Google Ireland* u.c. [74] Tiesa ir precizējusi, ka vispārīgi un abstrakti pasākumi, kuri attiecas uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu vispārīgu kategoriju un ir vienādi piemērojami visiem šīs pakalpojumu kategorijas pakalpojumu sniedzējiem, neietilpst jēdzienā "pasākumi, kas noteikti attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu".

188. Šajā ziņā, kaut arī aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums rada sekas attiecībā uz ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojuma operatoru, tiklīdz tas tiek paziņots attiecīgajam operatoram, kompetentā administratīvā iestāde, šķiet, izdod tikai vienu tālākizplatīšanas aizliegumu attiecībā uz pārbaudi uz ceļiem, kuru tā vēlas izslēgt no visiem šiem pakalpojumiem.

189. Pirmkārt, Ceļu satiksmes noteikumu R. 130-12. pantā noteikts, ka informācija par tālākizplatīšanas aizliegumiem jādara zināma operatoriem, izmantojot informācijas sistēmu. No šīs tiesību normas izriet, ka šādi veikta informēšana nozīmē, ka aizlieguma lēmums ir darīts pieejams.

190. Otrkārt, Ceļu satiksmes noteikumu R. 130-11. pantā divkārt ir norādīts, ka ar tālākizplatīšanas aizliegumu kompetentā administratīvā iestāde aizliedz jebkuram ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma

72 Skat. šo secinājumu 180. punktu.

73 Šajā ziņā Francijas valdība rakstveida apsvērumos, šķiet, liek domāt, ka informācija par konkrētu pārbaudi uz ceļiem tiek "atzīta par nelikumīgu", pirms tiek izdots rīkojums to tālāk neizplatīt. Tomēr Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. un R. 130-11. panta interpretācija ļauj saprast, ka administratīva iestāde var aizliegt tālākizplatīt informāciju par attiecīgo pārbaudi uz ceļiem un ka tālākizplatīšanas darbības nelikumība rodas tikai brīdī, kad rīkojums tiek paziņots attiecīgajam operatoram. Katrā ziņā uz šo problēmjautājumu attiecas valsts tiesību interpretācija un tas ietilpst vienīgi iesniedzējtiesas kompetencē.

74 60. punkts.

operatoram tālākizplatīt ziņojumus un norādes par pārbaudi uz ceļiem. Turklāt *Coyote System* tiesas sēdē norādīja, ka kompetentā iestāde nevar attiecināt aizliegumu tikai uz atsevišķiem operatoriem.

191. Šajā ziņā norādu, ka, lai arī šķiet, ka aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums attiecas uz ikvienu ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojuma sniedzēju[75], spriedums *Google Ireland* u.c. tomēr attiecās uz pasākumiem, kuri ne tikai vienādi piemērojami noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu kategorijai, kura aprakstīta vispārīgi, bet kuri arī ir vispārīgi un abstrakti. Taču aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums ir piemērojams nevis hipotētiskām un atkārtotām situācijām, bet konkrētai pārbaudei uz ceļiem. Tādēļ tas nav salīdzināms ar vispārīgiem un abstraktiem tiesību aktiem, kādi tiek aplūkoti šajā spriedumā.

192. Tāpat šajā kontekstā Tiesa spriedumā *Google Ireland* u.c.[76] ir atzinusi, ka vispārīgi un abstrakti pasākumi nevar būt Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētie pasākumi it īpaši tā iemesla dēļ, ka, atļaujot galamērķa dalībvalstij veikt šādus pasākumus, tiktu aizskarta izcelsmes dalībvalsts reglamentējošā kompetence un tādējādi pakalpojumu sniedzēji tiktu pakļauti gan izcelsmes dalībvalsts, gan galamērķa dalībvalsts vai dalībvalstu tiesību aktiem. Tomēr nešķiet, ka tāda pasākuma veikšana, kas piemērojams konkrētam gadījumam, neizraisa šādas sekas, ciktāl tā ir drīzāk saistīta ar dalībvalstu tiesu un citu iestāžu kompetenci un lēmumu pieņemšanas pilnvarām.

193. Turklāt ir taisnība, kā Tiesa norādījusi spriedumā *Google Ireland* u.c.[77], ka ar Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta b) apakšpunktu galamērķa dalībvalstij ir noteikts pienākums prasīt izcelsmes dalībvalstij veikt pasākumus informācijas sabiedrības pakalpojumu jomā, un tādējādi šī tiesību norma paredz, ka dalībvalsti, kurai šāds pieprasījums nosūtīts, var identificēt pirms tiek noteikts pasākums, pamatojoties uz šīs direktīvas 3. panta 4. punktu, tā, lai galamērķa dalībvalsts varētu šo pienākumu izpildīt. Tomēr no minētās direktīvas 3. panta 4. punkta b) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar tās 26. apsvērumu, izriet, ka pasākumi, kas nepieciešami, lai atklātu un sauktu pie atbildības par noziedzīgiem nodarījumiem, nav pakļauti šim pienākumam. Turklāt atbilstoši tās pašas direktīvas 3. panta 5. punktam galamērķa dalībvalsts steidzamības gadījumā var atkāpties no tās 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem procesuālajiem nosacījumiem un paziņot *ex post* pasākumu Komisijai un pakalpojumu sniedzēja izcelsmes dalībvalstij. Tas apstiprina interpretāciju, atbilstoši kurai atsevišķiem pasākumiem var būt atkāpes pasākuma loma arī tad, ja pirms to noteikšanas nav iespējams izpildīt Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētos procesuālos nosacījumus, ja vien šie pasākumi atbilst šīs direktīvas 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem.

194. Šajā gadījumā, neskarot pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, šķiet, ka aplūkoto tālākizplatīšanas aizliegumu var kvalificēt kā "pasākumu, kas noteikts attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu" Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta izpratnē.

75 Jānorāda, pirmkārt, ka aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums rada sekas attiecībā uz operatoriem, kuriem tas ir ticis darīts zināms, un, otrkārt, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav norādīts, kā tiek izveidots to operatoru saraksts, kuriem šis aizliegums tiek darīts zināms.

76 49. punkts.

77 35. punkts.

f) Secinājumi

195. No manas analīzes izriet, pirmkārt, ka aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums nav izslēgts no koordinētās jomas, ņemot vērā ar to izvirzīto mērķi[78]; otrkārt, ka šis aizliegums ierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti[79] un, treškārt, ka, neskarot pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, minētajam aizliegumam var būt tāda pasākuma loma, ar kuru dalībvalsts var ierobežot pakalpojumu brīvu apriti, ja vien tas atbilst Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem[80].

196. Visu iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ uz otro jautājumu jāatbild, ka ar Direktīvas 2000/31 3. pantu tiek pieļauts ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojuma lietotāju sniegtu ziņojumu un norāžu tālākizplatīšanas aizliegums, ko pakalpojumu galamērķa dalībvalsts plāno noteikt arī tādiem pakalpojumu operatoriem, kuri ir reģistrēti citās dalībvalstīs, ja vien šis aizliegums atbilst šīs direktīvas 3. panta 4. punktā vai, attiecīgā gadījumā, 3. panta 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

3. Par trešo jautājumu

a) Ievada piezīmes

197. Trešais jautājums attiecas uz Direktīvas 2000/31 15. panta interpretāciju, un tā mērķis ir noteikt, vai šajā tiesību normā paredzētais aizliegums noteikt vispārēju pārraudzības pienākumu rada šķērsli aplūkotā tālākizplatīšanas aizlieguma piemērošanai.

198. Šajā ziņā visi iepriekš minētie apsvērumi attiecas uz šīs direktīvas 3. pantā izveidoto informācijas sabiedrības pakalpojumu iekšējā tirgus mehānismu.

199. Tomēr papildus problēmjautājumam par nosacījumiem, kādos dalībvalstis var nosūtīt rīkojumus informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem pārrobežu situācijās, Direktīva 2000/31 satur tiesību normas, kuras var ietekmēt rīkojumu aprises. Tās 14. un 15. pants ir šādas tiesību normas.

200. Attiecīgās tiesību normas ir piemērojamas it īpaši, ja dalībvalsts vēlas nosūtīt rīkojumu atsevišķiem pakalpojumu sniedzējiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs. Tādā gadījumā šī rīkojuma izdošanas pilnvaru atbilstības pārbaude, ņemot vērā Direktīvu 2000/31, notiek divos posmos: šīs direktīvas 3. panta 2. un 4. punkta pārbaude, pēc tam tās 14. un 15. panta pārbaude.

201. Jānorāda, ka Direktīvas 2000/31 15. pantam, kā izriet no tā formulējuma, ir nozīme tikai tad, ja uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēju attiecas tās 12.–14. panta piemērošanas joma.

78 Skat. šo secinājumu 165. punktu.

79 Skat. šo secinājumu 186. punktu.

80 Skat. šo secinājumu 194. punktu.

202. Tā kā iesniedzējtiesa lūdz Tiesu interpretēt arī Direktīvas 2000/31 15. pantu un tā kā šis pants ir piemērojams tādu pakalpojumu sniegšanai, kuri minēti it īpaši tās 14. pantā, varētu uzskatīt, ka šī tiesa balstās uz pieņēmumu, ka pakalpojumi, kuri ietilpst šajā tiesā apstrīdēto valsts tiesību normu piemērošanas jomā, ir glabāšanas pakalpojumi. Tā kā par šo pieņēmumu notika diskusijas tiesas sēdē, es tomēr tam veltīšu dažas piezīmes.

b) Ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektronisks pakalpojums

1) Ievada piezīmes

203. Attiecīgās valsts tiesību normas attiecas uz ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektronisku pakalpojumu operatoriem.

204. Lai arī lūgumā sniegt prejudiciālu jautājumu nekādā ziņā nav precizēts, kas veido šādu pakalpojumu, tā darbības režīmu var izsecināt no šo valsts tiesību normu formulējuma. Turklāt lietas dalībnieki ir snieguši dažus apsvērumus par šo pakalpojumu darbības praktiskajiem aspektiem. Šajā ziņā vēl viens sarežģījums ir saistīts ar to, ka šie apsvērumi, šķiet, vismaz daļēji attiecas nevis uz Francijas tiesībās izmantoto jēdziena "ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektronisks pakalpojums" definīciju, bet gan uz pakalpojumu, ko sniedz sabiedrība *Coyote System*, un tam līdzīgiem pakalpojumiem.

205. Es tomēr balstīšos uz visiem šiem apsvērumiem, lai radītu turpmākās analīzes sākuma punktu. Ir atzīts, ka sabiedrība *Coyote System* ir ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operators Francijas tiesību izpratnē. Tālab analīze, kurā ņemtas vērā šīs sabiedrības pakalpojuma īpašības, attieksies vismaz uz daļu no iesniedzējtiesā apstrīdēto tiesību normu piemērošanas jomas.

206. Katrā ziņā iesniedzējtiesai būs jāinterpretē valsts tiesības un jānosaka attiecīgo valsts tiesību normu piemērošanas joma. Tai būs arī jāpārbauda, ņemot vērā Tiesas sniegtos precizējumus, vai uz šī pakalpojuma operatoru attiecas Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta piemērošanas joma.

2) Analīzes sākuma punkts

207. Ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma viena no pamatfunkcijām, šķiet, ir sniegt vadītājam informāciju par satiksmes apstākļiem un sniegt norādes par citiem satiksmes notikumiem maršrutā, kuru tas ir izvēlējies, vai perimetrā, kurā tas atrodas konkrētā brīdī. Tostarp šādi notikumi ir valsts iestāžu veiktas pārbaudes uz ceļiem.

208. Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. pants paredz, ka šādu pakalpojumu vismaz daļēji nodrošina atsevišķu lietotāju sniegtas ziņas un norādes, ko tālāk visiem lietotājiem izplata šī pakalpojuma operators.

209. Praksē, kā rakstveida apsvērumos tiesas sēdē skaidroja *Coyote System*, ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma lietotājs var uzspiest uz ikonas, kas atbilst vienai no iepriekš noteiktu satiksmes notikumu kategorijai, lai ziņotu par notikumu, kā arī tā atrašanās vietu un papildinātu šo ziņojumu ar personalizētu ziņu vai fotogrāfiju.

210. Šis ziņojums nekavējoties un automātiski tiek izplatīts visiem lietotājiem, kuri turpinājumā, ja tie uzskata, ka tas ir kļūdains, var ziņot par šo kļūdu, uzspiežot uz šim nolūkam paredzētas ikonas. Ja vairāki lietotāji ziņo par kļūdu, attiecīgais ziņojums tiek dzēsts.

211. Attiecībā uz ziņoto notikumu uzrādīšanu *Coyote System* arī precizēja, ka tās pakalpojuma darbība balstās uz algoritmu, kas pārvalda šos ziņojumus, lai apvienotu tos, kuri pārklājas, un dzēstu tos, kuru uzticamību ir pietiekami apšaubījusi lietotāju kopiena. Taču, runājot par ziņojumiem, ko snieguši lietotāji, operatori nepārbauda to saturu, un izplata tos tālāk lietotājiem bez izmaiņām.

212. Turklāt, lai arī mehānisms, uz kuru balstīta ikviena cita ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma darbība, *a priori*, atšķiras no *Coyote System* mehānisma, visu šo pakalpojumu darbība, šķiet, ir atkarīga no ievērojama daudzuma lietotāju sniegtas informācijas apstrādes, un tas liek izmantot automatizētu mehānismu.

213. Ņemot vērā šos apsvērumus, pirmkārt, jāpievēršas jautājumam par to, vai ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojums ir "pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšana" Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta izpratnē (3. iedaļa), un jānosaka, otrkārt, vai šāda pakalpojuma operators ir "starpnieka pakalpojumu sniedzējs" nozīmē, kādu likumdevējs ir paredzējis šīs direktīvas II nodaļas 4. iedaļā (4. iedaļa).

3) Par glabāšanas pakalpojuma jēdzienu

214. Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkts attiecas uz glabāšanas pakalpojumu sniegšanu, proti, uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem, kas ir šī pakalpojuma lietotāja sniegtās informācijas glabāšana pēc lietotāja pieprasījuma.

215. Šāds pakalpojums var arī ietvert šīs informācijas izplatīšanu sabiedrībai pēc lietotāja pieprasījuma. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru interneta sociālā tīkla platformas pārvaldītājs, kas glabā informāciju, ko ir snieguši šīs platformas lietotāji[81], un video koplietošanas platformas operators[82] vismaz principā ir glabāšanas pakalpojumu sniedzēji Direktīvas 2000/31 14. panta izpratnē. Tiesa ir arī uzskatījusi, ka atsauces pakalpojums ir glabāšanas pakalpojums, jo tā sniedzējs pārraida šī pakalpojuma saņēmēja informāciju lietotājiem atvērtā komunikāciju tīklā un uzglabā, proti, saglabā sava servera atmiņā noteiktus datus, kurus izvēlējies reklāmas devējs[83]. Savienības likumdevējs ir izmantojis šādu plašu mitināšanas pakalpojuma definīciju Regulā 2022/2065[84].

216. Jautājums, kurš rodas, ir par to, vai ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniskie pakalpojumi ir pakalpojumi, kuru priekšmets atbilst manis pirmīt izklāstītajam aprakstam.

81 Skat. spriedumus, 2012. gada 16. februāris, *SABAM* (C-360/10, EU:C:2012:85, 27. punkts), un 2019. gada 3. oktobris, *Glawischnig-Piesczek* (C-18/18, EU:C:2019:821, 22. punkts).

82 Šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando* (C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 104. punkts), un 2022. gada 26. aprīlis, Polija/Parlaments un Padome (C-401/19, EU:C:2022:297, 28. punkts).

83 Spriedums, 2010. gada 23. marts, *Google France* un *Google* (no C-236/08 līdz C-238/08, EU:C:2010:159, 111. punkts).

84 Koriģējot šo definīciju, kas nav piemērota mūsdienu izaicinājumiem, Savienības likumdevējs šajā plašajā mitināšanas pakalpojumu kategorijā ir nošķīris apakškategoriju – pakalpojumi, ko sniedz tiešsaistes platformas – tos veido ne tikai lietotāju sniegtās informācijas uzglabāšana, bet arī tās izplatīšana sabiedrībai. Atbilstoši Regulai 2022/2065 šo platformu pakalpojumu sniedzēji vismaz principā ir pakļauti īpašiem papildu pienākumiem. Skat. arī šīs regulas 13. apsvērumu.

217. Šajā ziņā atšķirībā no informācijas, kas sniegta tiešsaistes sociālā tīkla platformām un video koplietošanas platformām, informācija par satiksmes apstākļiem tiek sniegta elektroniska pakalpojuma operatoram nevis tādēļ, lai tā tiktu uzglabāta un izplatīta bez izmaiņām, bet lai papildinātu šī operatora rīcībā esošo tādas informācijas rezervuāru, kas tiek apstrādāta ar algoritmu. Šī apstrāde ļauj radīt vienotu attēlojumu, kurš pēc iespējas uzticamāk attēlo satiksmes apstākļus konkrētā perimetrā. Operators pēc tam šo darbību rezultātu nodod lietotājiem, lai tiem reāllaikā sniegtu informāciju par satiksmes apstākļiem tajā perimetrā, kur tie atrodas.

218. Tālab, izņemot sākotnējo ziņojumu par notikumu, lietotāja sniegtā informācija netiek izplatīta visiem lietotājiem ar attiecīgā pakalpojuma starpniecību tādā formā, kādā lietotājs to ir sniedzis. Turklāt šis pakalpojums rada jaunu "informācijas slāni", pamatojoties uz lietotāju sniegto informāciju, un šī pakalpojuma galvenais mērķis ir piešķirt tam piekļuvi.

219. Turpinājumā, atgriežoties pie sākotnējā ziņojuma par notikumu, ir taisnība – šķiet, ka tas tiek nekavējoties un automātiski izplatīts visiem attiecīgā pakalpojuma lietotājiem.

220. Taču glabāšanas pakalpojuma ietvaros Direktīvas 2000/31 14. panta izpratnē glabāšanas un izplatīšanas darbības tiek veiktas pēc lietotāja pieprasījuma, un tas nozīmē, ka lietotājs ir tas, kurš uzsāk šo procesu un uztur zināmu kontroli pār šīm darbībām.

221. Šajā ziņā jāuzsver, ka *Coyote System* pakalpojuma darbība balstās uz algoritmu, kurš likvidē tādus ziņojumus, kuru uzticamību ir pietiekami apstrīdējusi lietotāju kopiena. Šī algoritma veikto darbību rezultāts tādējādi aizstāj tā lietotāja lēmumu, kurš ir sniedzis sākotnējo ziņojumu nolūkā to izplatīt. Lai arī ir taisnība, ka apstrīdētu ziņojumu dzēšana var būt paredzēta pakalpojuma vispārējos lietošanas noteikumos, tas nemaina faktu, ka glabāšanas un izplatīšanas darbības, kuras ir uzsāktas pēc viena lietotāja pieprasījuma, tiek pārtrauktas ar visas operatora saņemtās informācijas algoritmiskās apstrādes rezultātu.

222. Visbeidzot – šķiet, ka tāda pati apstrāde tiek piemērota ziņojumiem, ko papildina personalizēta ziņa vai fotogrāfija, kuras minējusi *Coyote System*. Tās tiek nekavējoties un automātiski izplatītas, un pārējie lietotāji var apstiprināt vai apstrīdēt to patiesumu. Visa šī informācija tiek apstrādāta ar algoritmu, un lietotājiem ar pakalpojuma starpniecību tiks nodots tikai šo apstrādes darbību rezultāts [85].

223. No tā izriet, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektronisks pakalpojums ir nevis lietotāju sniegtās informācijas glabāšana un izplatīšana bez izmaiņām ar šī pakalpojuma starpniecību, bet gan jauna informācijas slāņa radīšana, balstoties uz šo informāciju, kurš lietotājiem sniedz tādu vienotu attēlojumu, kas reāllaikā un pēc iespējas uzticamāk attēlo satiksmes apstākļus perimetrā, kurā atrodas lietotāji.

224. Šajā ziņā Direktīvas 2000/31 14. panta 2. punktā paredzēts, ka šā panta 1. punktu nepiemēro, ja pakalpojuma saņēmējs rīkojas saskaņā ar pakalpojuma sniedzēja pilnvaru vai kontroli. Šis 1. punkts neesot jāpiemēro arī tad, ja pakalpojumu sniedzējs dara zināmu lietotājiem tam sniegtās informācijas kopumu, bet kura pēc tās apkopošanas vairs nav atpazīstama šajā kopumā. Tādējādi ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojums neietilpst šīs direktīvas 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā.

[85] Šajā ziņā nevar izslēgt, ka šī pakalpojuma sastāvdaļa – ziņu pārraide starp lietotājiem ir glabāšanas mitināšanas pakalpojums. Tomēr jautājums par šo ziņošanas funkciju šajā lietā nav izvirzīts.

225. Es tomēr turpināšu savu analīzi gadījumam, ja Tiesa nepiekristu manam ierosinājumam un uzskatītu, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojums var būt glabāšanas pakalpojums Direktīvas 2000/31 14. panta izpratnē. Būtībā, lai uz informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzēja veikto uzglabāšanu attiektos minētā tiesību norma, šī pakalpojuma sniedzēja darbībai jābūt tikai "starpnieka pakalpojumu sniedzēja" darbībai tādā nozīmē, kādu šīs direktīvas 4. iedaļā ir iecerējis likumdevējs [86].

4) Par glabāšanas pakalpojumu sniedzēja statusu

226. No Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta, lasot to kopsakarā ar tās 42. apsvērumu, izriet – lai uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēju attiektos šīs tiesību normas piemērošanas joma, tā darbībai ir jābūt tikai tehniskai, automātiskai un pasīvai, un tas nozīmē, ka šim pakalpojumu sniedzējam nav nedz zināšanu, nedz kontroles pār pārraidīto vai uzglabāto informāciju.

227. Veicot vērtējumu, lai noteiktu, vai pakalpojumu sniedzēja darbība ir šāda veida darbība, svarīga loma ir tam, cik lielā mērā šis pakalpojumu sniedzējs ir iesaistīts sniegtās informācijas pasniegšanas veida noteikšanā un satura "kūrēšanā".

228. Proti, spriedumā *L'Oréal* u.c., kurš attiecās uz interneta tirdzniecības vietas operatoru [87], Tiesa ir uzskatījusi, ka tas vien, ka operators uz sava servera glabā pārdošanas piedāvājumus, nosaka sava pakalpojuma nosacījumus, saņem par to atlīdzību un saviem klientiem sniedz vispārīga rakstura informāciju, nevar tam liegt Direktīvā 2000/31 paredzētās atkāpes atbildības jomā. Savukārt tad, ja šis operators sniedz palīdzību, kura ietver pārdošanas piedāvājumu pasniegšanas optimizāciju vai šo piedāvājumu reklamēšanu, jāuzskata, ka tam nav bijusi neitrāla pozīcija starp attiecīgo klientu pārdevēju un potenciālajiem pircējiem, bet gan bijusi aktīva loma, kas tam ļauj zināt par uzglabāto informāciju vai kontrolēt to.

229. Tādējādi vispirms tas, ka pakalpojumu sniedzējs izveido pēc lietotāju pieprasījuma glabātās informācijas vispārīgās pasniegšanas struktūru, nenozīmē, ka tas zina vai kontrolē šīs informācijas saturu. Tamdēļ fakts, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojuma operators iepriekš nosaka satiksmes notikumu kategorijas, ko lietotāji var izvēlēties, lai ziņotu par notikumu, nenozīmē, ka šim operatoram ir aktīva loma, kas tam ļauj zināt ar šo ziņojumu saistītus datus vai kontrolēt tos. Lēmumu sasaistīt ziņojumu ar konkrētu kategoriju pieņem pakalpojuma lietotājs, un viņa veiktā izvēle var nepareizi atspoguļot tābrīža satiksmes apstākļus.

230. Turpinājumā – sākotnējais ziņojums par satiksmes notikumu tiek nekavējoties un automātiski izplatīts visiem lietotājiem. Šajā stadijā pakalpojuma operators nepārbauda šī ziņojuma ticamību un tā izplatīšana neprasa no viņa nekādu darbību.

231. Taču sākotnējo ziņojumu mērķtiecīga analīze attiecīgo pakalpojumu ilustrē nepilnīgi. Lietotāju sniegtā informācija netiek izplatīta bez izmaiņām, bet tā tiek pakļauta apstrādei ar algoritmu, lai sniegtu vienotu attēlojumu, kurš attēlo satiksmes apstākļus konkrētā perimetrā [88].

86 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 23. marts, *Google France* un *Google* (no C-236/08 līdz C-238/08, EU:C:2010:159, 112. punkts).

87 Skat. spriedumu, 2011. gada 12. jūlijs (C-324/09, EU:C:2011:474, 115. un 116. punkts).

88 Skat. šo secinājumu 223. punktu.

232. Jautājums, kurš rodas, ir šāds: vai ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoram ir aktīva loma, kas ļauj tam zināt ziņu saturu vai kontrolēt to, ja viņš ir ieviesis algoritmu, kas automatizēti pārvalda ziņojumus, kuras mijiedarbojas, tādā ziņā, ka visu šo ziņojumu sniegšana viņa pakalpojumā ir atkarīga no šī algoritma darbības? Neatkarīgi no to ziņu un norāžu satura, ko jebkurš šī pakalpojuma lietotājs ir individuāli darījis zināmu, visas šīs komunikācijas gala rezultātu, kas ir pieejams visiem lietotājiem, nosaka ar tāda algoritma palīdzību, kurš apkopo ziņojumus vai tos dzēš.

233. *Coyote System* norāda, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operators nekontrolē šī pakalpojuma lietotāju sniegtos ziņojumus; šie ziņojumi tiek nekavējoties un automātiski izplatīti visiem šī pakalpojuma lietotājiem bez jebkādas operatora iejaukšanās. Reģistrēto ziņojumu iespējamās izmaiņas, tai skaitā to dzēšana notiek, iejaucoties citiem lietotājiem. Tālab, izmantojot pašas šīs sabiedrības formulējumu, pakalpojuma lietotāji "ģenerē, kategorizē, maina un dzēš ziņojumus no sākuma līdz beigām".

234. Šajā ziņā ģenerāladvokāts L. M. Pojarešs Pesoa Maduru [*L. M. Poiares Pessoa Maduro*] savos secinājumos lietās *Google France* un *Google*[89] uzskatīja, ka *Google* meklētājprogrammas operators ir neitrāls attiecībā pret informāciju, kuru tas mitina, jo tās lietotāju veikto meklējumu rezultāti ir automātisku algoritmu rezultāts, kuri piemēro objektīvus kritērijus, lai rezultātos parādītu vietnes, kuras varētu būs interesantas interneta lietotājam. Ģenerāladvokāta ieskatā šo vietņu parādīšana un secība, kādā tās ir izkārtotas, ir atkarīga no to atbilstības ievadītajiem atslēgvārdiem un nevis no *Google* intereses par kādu no vietnēm vai saistības ar to. Spriedumā *Google France* un *Google*[90] Tiesa tieši nepārņēma šo kritēriju un koncentrējās uz attiecīgā operatora darbības tikai tehnisko, automātisko un pasīvo raksturu. Tā it īpaši norādīja, ka ar saskaņotību pašu par sevi starp izvēlēto atslēgvārdu un lietotāja ievadīto meklējamo vārdu nepietiek, lai uzskatītu, ka *Google* ir zināšanas vai kontrole pār datiem, ko tās sistēmā ievadījuši reklāmas devēji un kas saglabāti tās servera atmiņā.

235. Nesenāk secinājumos lietās *YouTube* un *Cyando*[91] ģenerāladvokāts H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*] uzsvēra, ka tāds algoritms, kas ieviests, lai nodrošinātu noteiktas video koplietošanas platformas funkcijas, proti, meklēšanas, indeksācijas un meklēšanas ieteikšanas funkcijas, veic šīs platformas operatora uzglabātās informācijas tīri tehnisku un automātisku apstrādi tādējādi, ka tas kontrolē nevis uzglabātās informācijas saturu, bet tās uzrādīšanas nosacījumus.

236. Turklāt spriedumā *YouTube* un *Cyando*[92] Tiesa attiecībā uz vienu no nosacījumiem, kam Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktā ir pakārtota starpnieku pakalpojumu sniedzēja atbrīvošana no atbildības, ir atzinusi, – apstāklis, ka satura kopīgošanas tiešsaistē platformas pakalpojumu sniedzējs veic šajā platformā augšupielādētā satura automatizētu indeksāciju, ka minētā platforma ietver meklēšanas funkciju un ka tā iesaka video atkarībā no lietotāju profila vai vēlmēm, nav pietiekams, lai uzskatītu, ka šis nosacījums nav izpildīts. Kā esmu norādījis secinājumos lietā *Russmedia Digital* un *Inform Media Press*[93], *a fortiori* šis apstāklis nevar arī liegt šādam operatoram iespēju atsaukties uz šajā tiesību normā paredzēto atbrīvojumu no atbildības.

89 No C-236/08 līdz C-238/08, EU:C:2009:569, 144. punkts.

90 Spriedums, 2010. gada 23. marts (no C-236/08 līdz C-238/08, EU:C:2010:159, 114. un 117. punkts).

91 Skat. ģenerāladvokāta H. Saugmandsgora Ēes secinājumus apvienotajās lietās *YouTube* un *Cyando* (C-682/18 un C-683/18, EU:C:2020:586, 160. un 162. punkts).

92 Skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs (C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 114. punkts).

93 C-492/23, EU:C:2025:68, 53. punkts.

Jautājums, vai ir izpildīti nosacījumi, kam Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā ir pakārtota atbrīvošana no atbildības, rodas tikai tad, ja attiecīgo pakalpojumu sniedzēju var kvalificēt kā "mitināšanas pakalpojuma sniedzēju, kuram ir neitrāla loma" attiecībā uz tā uzglabāto informāciju, un tas *a priori* var atsaukties uz šo atbrīvojumu.

237. No tā secinu, ka pakalpojumu sniedzējs nevar zaudēt savu mitināšanas pakalpojumu sniedzēja statusu tikai tā iemesla dēļ, ka tas izmanto algoritmu, kas veic lietotāju sniegta satura automatizētu indeksāciju un iesaka lietotājiem saturu, kurš var tos interesēt, tomēr neizdzēšot vai neslēpjot citu saturu.

238. Tomēr lietotāju sniegtas informācijas apstrāde ar algoritmu var būt nevis satura kūrēšana, bet gan jauna informācijas kopuma izveide, kurā lietotāju sniegtā informācija vairs nav atpazīstama. Tas tā ir it īpaši, ja attiecīgā pakalpojuma mērķis, kā šajā lietā, ir sniegt pēc iespējas uzticamāku realitātes daļas attēlojumu. Tādā gadījumā šī pakalpojuma operatoram var būt loma, kas viņam piešķir vismaz kontroli pār lietotāju sniegto informāciju. Ja operators, programmējot savu algoritmu, nosaka jebkuras savu lietotāju sniegtās informācijas nozīmības līmeni atkarībā no kritērijiem, kuri, viņaprāt, ļauj izveidot satiksmes apstākļu uzticamu attēlojumu, būtu jāuzskata, ka viņš īsteno šādu kontroli. Šādi rīkojoties, operators nosaka tās informācijas daudzumu un "kvalitāti", kas nepieciešama, lai apstiprinātu vai dzēstu kādu informāciju no sistēmas. Turklāt šie kritēriji var attiekties ne tikai uz saskanīgas vai pretrunīgas informācijas par konkrētu satiksmes notikumu daudzumu, bet arī tostarp uz lietotāja un viņa sniegtās informācijas uzticamības novērtējumu.

239. Tālab, lai arī ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatora izmantotais algoritms attiecas uz visu pakalpojuma lietotāju nosūtīto informāciju, tā programmēšana ir šī operatora ziņā un ļauj tam kontrolēt nosūtīto vai uzglabāto informāciju. Tādēļ minētais operators nevar atsaukties uz Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktu.

240. Ņemot vērā manu secinājumu, kas izdarīts no Direktīvas 2000/31 14. panta analīzes, un faktu, ka tās 15. pants ir piemērojams tikai tādu pakalpojumu sniegšanai, kas it īpaši minēti pirmajā minētajā tiesību normā, jāuzskata, ka šī otrā minētā tiesību norma nav būtiska, vērtējot aplūkotā tālākizplatīšanas aizlieguma atbilstību minētajai direktīvai. Pilnības labad es tomēr izvērtēšu trešo jautājumu gadījumam, ja Tiesa nepiekristu manai analīzei par šīs direktīvas 14. pantu.

c) Par Direktīvas 2000/31 15. pantu

241. Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai ar Direktīvas 2000/31 15. pantu netiek pieļauts, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem tiek noteikts pienākums šā pakalpojuma ietvaros atsevišķos gadījumos tālāk neizplatīt noteikta veida ziņas vai norādes, un operatoram šajā nolūkā nav jāiepazīstas ar to saturu.

242. Lai atbildētu uz šo jautājumu, jānosaka, vai operatoram paziņots tālākizplatīšanas aizliegums uzliek viņam pienākumus, kuri aprobežojas ar īpašu gadījumu. Proti, lai arī ar Direktīvas 2000/31 15. panta 1. punktu dalībvalstīm ir aizliegts noteikt glabāšanas pakalpojuma sniedzējiem vispārēju pienākumu pārraudzīt informāciju, ko tie pārraida vai uzglabā, vai

vispārēju pienākumu aktīvi meklēt faktus vai apstākļus, kas norāda uz nelegālu darbību, no šīs direktīvas 47. apsvēruma izriet, ka šāds aizliegums neattiecas uz pārraudzības pienākumu "īpašos gadījumos".

243. Šajā ziņā Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka pasākumi, ar kuriem pakalpojumu sniedzējam tiek noteikts pienākums vienīgi par saviem līdzekļiem ieviest filtrēšanas sistēmas, kas ietver vispārēju un pastāvīgu uzraudzību, lai nākotnē novērstu jebkurus intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumus, nav saderīgi ar Direktīvas 2000/31 15. panta 1. punktu [94]. No tā izriet, ka pienākums uzraudzīt jebkādu konkrētas tiesību kategorijas pārkāpumu nākotnē nekādā ziņā neaprobežojas ar īpašu gadījumu šīs direktīvas 47. apsvēruma izpratnē, kā to iecerējis Savienības likumdevējs.

244. Savukārt, kā esmu norādījis secinājumos lietā *Glawischnig-Piesczek* [95], Tiesa spriedumā *L'Oréal* u.c. [96] ir uzskatījusi, ka mitināšanas pakalpojuma sniedzējam var tikt uzdots veikt pasākumus, kas tostarp palīdz novērst tādus pašus saņēmēja veiktus atkārtotus aizskārumus. No tā es secināju, ka, lai neuzliktu vispārēju pienākumu, uzraudzības pienākumam jāatbilst papildu prasībām, proti, tam jāattiecas uz tādiem pašiem tā paša adresāta tādu pašu tiesību aizskārumiem [97] Uzraudzības pienākums, kas attiecas uz īpašu gadījumu, jāierobežo, it īpaši ņemot vērā informāciju, kas operatoram ir jāidentificē un pēc tam jāizņem vai kurai tam ir jāliedz piekļuve.

245. Turpinot šo domu gaitu, Tiesa spriedumā *Glawischnig-Piesczek* [98] ir nospriedusi, ka informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējam nosūtīts rīkojums likvidēt konkrētus satura elementus, ko tas glabā kā mitināšanas pakalpojuma sniedzējs, un kas satur ziņojumus, kuri ir identiski vai līdzīgi tiem, kurus valsts tiesa ir atzinusi par apmelojošiem attiecībā uz vienu lietotāju, attiecas uz īpašu gadījumu. Tiesa ir likusi uzsvaru uz faktu, ka šis rīkojums neuzliek mitināšanas pakalpojuma sniedzējam pienākumu veikt minētā satura autonomu vērtējumu [99]. Tā ir uzskatījusi, ka šis mitināšanas pakalpojuma sniedzējs, izmantojot automatizētus meklējumus, var tikai pārbaudīt, vai saturs ietver rīkojumā minētos elementus, taču, ja šis nosacījums nav izpildīts, tam pašam nav jāpārbauda, vai šis saturs esot bijis apmelojošs.

246. Turklāt secinājumos lietā *Mc Fadden* [100] attiecībā uz piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēju Direktīvas 2000/31 12. panta izpratnē, norādīju, iedvesmojoties no šīs direktīvas sagatavošanas darbiem, ka, lai pienākumu uzskatītu par piemērojamu konkrētam gadījumam, tam jābūt ierobežotam arī attiecībā uz uzraudzības ilgumu. Prasība par uzraudzības pienākuma ierobežojumu laikā norāda uz vairākiem spriedumiem [101] un Tiesa, šķiet, ir apstiprinājusi šo interpretāciju spriedumā *YouTube* un *Cyando* [102], norādot, ka ar šīs direktīvas 15. pantu netiek pieļauts, ka mitināšanas pakalpojuma sniedzējam tiek uzlikts pienākums veikt vispārēju un pastāvīgu uzraudzību.

94 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando* (C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 135. punkts un tajā minētā judikatūra).

95 C-18/18, EU:C:2019:458, 42. punkts.

96 Spriedums, 2011. gada 12. jūlijs (C-324/09, EU:C:2011:474, 144. punkts).

97 Skat. manus secinājumus lietā *Glawischnig-Piesczek* (C-18/18, EU:C:2019:458, 45. punkts).

98 Spriedums, 2019. gada 3. oktobris (C-18/18, EU:C:2019:821).

99 Skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, *Glawischnig-Piesczek* (C-18/18, EU:C:2019:821, 45., 46. un 53. punkts).

100 C-484/14, EU:C:2016:170, 132. punkts.

101 Skat. arī manus secinājumus lietā *Glawischnig-Piesczek* (C-18/18, EU:C:2019:458, 49. punkts).

102 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando* (C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 135. punkts).

247. Jānorāda, ka visi elementi, kas iezīmē uzraudzības pienākuma aprises, ir savstarpēji atkarīgi viens no otra. Tādēļ, lai atbildētu uz jautājumu, vai ar rīkojumu tiek ievērots Direktīvas 2000/31 15. pantā paredzētais aizliegums, šie elementi jāizvērtē visaptveroši.

248. Ņemot vērā šos apsvērumus, jānosaka, vai, lai izpildītu aplūkoto tālākizplatīšanas aizliegumu, operatoram ir jāveic pietiekami mērķtiecīga uzraudzība, kas aprobežojas ar īpašu gadījumu.

249. Šajā ziņā atgādinu, ka saskaņā ar Francijas tiesībām aizlieguma lēmumu pieņem par katru pārbaudi, ko kompetentā iestāde vēlas izslēgt no ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniskajiem pakalpojumiem. Turklāt pienākums, kas operatoram noteikts, izmantojot tālākizplatīšanas aizliegumu, ir ierobežots laikā. No Ceļu satiksmes noteikumu L 130-11. panta izriet, ka aizlieguma maksimālo ilgumu nosaka attiecīgās pārbaudes uz ceļiem raksturs, un katrā ziņā tas nevar pārsniegt divpadsmit stundas. Tāpat atbilstoši šai tiesību normai – aizliegumam pakļautās teritorijas platība ir atkarīga no tā, vai tā atrodas vai neatrodas aglomerācijā, tamdēļ operatoram noteiktais pienākums ir arī ierobežots telpā.

250. Tādējādi, lai ievērotu tālākizplatīšanas aizliegumu, operatoram ir pienākums nepārsūtīt informāciju, kas attiecas uz konkrētu pārbaudi uz ceļiem. Tam nav jāveic visas uzglabātās informācijas autonoms novērtējums, bet, lai identificētu informāciju, uz kuru attiecas šis aizliegums, tam jāpiemēro aizlieguma lēmumā precizētie kritēriji, kas materiāli, laikā un telpā ierobežo minētā aizlieguma apjomu.

251. No šiem apsvērumiem izriet, ka, neskarot pārbaudi, kas attiecīgā gadījumā jāveic iesniedzējtiesai, aplūkotais tālākizplatīšanas aizliegums neizraisa pienākumus, kuri pārsniedz pienākumus, kas attiecas uz īpašu gadījumu.

252. Šo apsvērumu neliek apšaubīt *Coyote System* apgalvojumi, ka, pretēji tam, ko ir norādījusi iesniedzējtiesa, tālākizplatīšanas aizliegums *de facto* liek operatoriem iepazīties ar lietotāju nosūtītajām ziņām, noteikt, vai to saturs ietilpst Ceļu satiksmes noteikumu L 130-11. panta II punktā paredzētā izņēmuma jomā [103] un atlasīt no tām tās, kurus var izplatīt tālāk pārējai kopienai.

253. Šī sabiedrība apstrīd iesniedzējtiesas vērtējumus, tomēr nepaskaidro, kādēļ filtrēšanu nevarētu veikt automātiski un tādā veidā, lai operatoram nebūtu iepriekš jāanalizē ziņu saturs, kā tas ir risinājumā, kas minēts spriedumā *Glawischnig-Piesczek* [104]. Turklāt, kā norādīju iepriekš [105], ar Direktīvas 2000/31 15. pantu tiek pieļauts jebkurš atklāšanas vai filtrēšanas pienākums. Savukārt ar šo tiesību normu ir aizliegta vispārināta uzraudzība jebkādā formā, taču ar to netiek apšaubīts pienākums šajā jomā attiecībā uz īpašu gadījumu.

254. Ņemot vērā visus šos apstākļus, uz trešo jautājumu būtu jāatbild, ka ar Direktīvas 2000/31 15. pantu tiek pieļauts, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem tiek noteikts pienākums šā pakalpojuma ietvaros tālāk neizplatīt noteiktas ziņu vai norāžu kategorijas, ja vien, lai identificētu

[103] Saskaņā ar L 130-11. panta II punktu "šī panta I punktā minēto aizliegumu nepiemēro Komisijas Deleģētās regulas (ES) Nr. 886/2013 (2013. gada 15. maijs), ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2010/40/ES attiecībā uz datiem un procedūrām, lai lietotājiem, ja iespējams, nodrošinātu vispārējas ar ceļu satiksmes drošību saistītas bezmaksas informācijas minimumu (OV 2013, L 247, 6. lpp.), 3. pantā paredzētajiem notikumiem vai apstākļiem. Šī tiesību norma ietver sarakstu ar divpadsmit laika apstākļiem vai satiksmes apstākļiem (piemēram, dzīvnieki, cilvēki, šķēršļi, atkritumi uz ceļa), kas var ietekmēt pašu ceļu satiksmes drošību.

[104] Spriedums, 2019. gada 3. oktobris, *Glawischnig-Piesczek* (C-18/18, EU:C:2019:821, 46. punkts).

[105] Skat. šo secinājumu 245. punktu.

ziņas vai norādes, uz kuriem attiecas šis aizliegums, šiem operatoriem nav pienākuma veikt visas uzglabātās informācijas autonomu novērtējumu, taču tiem jāpiemēro aizlieguma lēmumā precizētie kritēriji, kas materiāli, laikā un telpā ierobežo minētā aizlieguma apjomu.

255. Neskarot iepriekš minētās papildu piezīmes, kas attiecas uz Direktīvas 2000/31 15. panta interpretāciju, es palieku pie nostājas, kuru paudu šo secinājumu 240. punktā, atbilstoši kurai šī tiesību norma nav būtiska, vērtējot aplūkotā tālākizplatīšanas aizlieguma atbilstību minētajai direktīvai.

VI. Secinājumi

256. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Conseil d'État* (Valsts padome, Francija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

– lietā C-188/24:

1) koordinētā joma, kā tā definēta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū 2. panta h) punktā, ietver komunikāciju pakalpojumu publicētājiem tiešsaistē noteikto pienākumu ieviest tehniskus risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, neraugoties uz apstākli, ka šis pienākums neattiecas uz nevienu no jomām, kas reglamentētas ar minētās direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām;

2) pienākums īstenot tehniskus risinājumus, kuru mērķis ir novērst iespēju nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, nevar būt izslēgts no koordinētās jomas minētās direktīvas 2. panta h) punkta izpratnē tikai tā iemesla dēļ, ka šis pienākums ir tādu krimināltiesību vispārīgu un abstraktu normu loģiskas sekas, ar kurām noteikta rīcība tiek atzīta par noziedzīgu nodarījumu, par kuru var saukt pie krimināltiesības, un ko piemēro bez atšķirības ikvienai fiziskai un juridiskai personai.

3) apstāklis, ka individuālu pasākumu noteikšana attiecībā uz noteiktu pakalpojumu nevar nodrošināt Hartas 1. un 24. pantā un ECPAK 8. pantā garantēto pamattiesību aizsardzību, neļauj atkāpties no tās pašas direktīvas 3. pantā izveidotā mehānisma, lai vienai pakalpojumu sniedzēju kategorijai piemērotu pienākumu, kas izriet no vispārīgām un abstraktām tiesību normām;

– lietā C-190/24:

1) koordinētā joma, kā tā definēta Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā, ietver aizliegumu ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem šā pakalpojuma ietvaros tālākizplatīt jebkādu ziņu vai norādi, ko snieguši lietotāji un kas var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no pārbaudēm uz ceļiem, neraugoties uz apstākli, ka šis aizliegums neattiecas uz nevienu no jomām, kas reglamentētas ar šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normām;

2) ar Direktīvas 2000/31 3. pantu tiek pieļauts ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas pakalpojuma lietotāju sniegtu ziņu un norāžu tālākizplatīšanas aizliegums, ko šo pakalpojumu galamērķa dalībvalsts plāno noteikt arī tādiem šo pakalpojumu operatoriem, kuri ir reģistrēti citās dalībvalstīs, ja vien šis aizliegums atbilst tās pašas direktīvas 3. panta 4. punktā vai, attiecīgā gadījumā, 3. panta 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem.